

FAİLİ MEÇHUL

HIKÂYESLER

11-E SINIFI

YAZARLAR

AYŞE ŞEVVAL OTÇUOĞLU
PELİN CEYLAN

CEREN ÖZTÜRK

ECENUR YILMAZ
FEVZİ BOZKURT

A.ŞERAFETTİN KARAKAYIŞ
HANİFE DİNÇ

LENA DİNÇER

MEHMET ÖZAK

NİSA KAYMAKÇALAN

İLKE YAVUZ

ARDA TAŞ

SELİN PEYMİRCİ

SERRA ÖZMEN

ECRİN SÖKMEN

UMUT EREN ÖZERDEN

YİĞİT GÖBEL

ELANUR BAŞOĞLU

BELEN SARI

ÖN SÖZ

Sevgili Hikâyeseverler,

Duygu ve düşünceler ancak yazıldıkları zaman unutulmazlar.

“Çok güzel şeyler düşünüyorum, onları hemen yazsam belki çok güzel yazılar ortaya çıkacak ama yazmıyorum. Sonra da aynı duyguyu hissedemiyorum. O düşünceleri o günkü gibi hatırlayamıyorum. O güzel sözler uçup gidiyor...” şeklinde sözler hep duyarız. İşte bu yüzden yazmak çok önemlidir.

Başlangıçta bizi belki biraz zorlayabilir yazmak ama vazgeçmemek gerekir. Kendimizi geliştirmek için okumak ne kadar gerekliyse yazmak da bir o kadar gereklidir.

Yazmak için bir kâğıt bir kalem bir de biraz zaman ayırmak yeterlidir. İster şiir ister deneme, hikâyeye ne olursa yazın; yazmak size iyi gelecektir. Hiç olmadı günlük tutun ya da anılarınızı yazın.

Bize düşen görev yazarlar yetiştirmek için onları cesaretlendirmektir. Önceden okul dergileri genç yazarlar için ilk adım görevi yapıyordu. Bugün ise okulların web sayfaları ve e-dergiler bu görevi yerine getiriyor.

Bu sayfalarda yer alan yazılarımızı keyifle okumanız dileğimle.

Fatma VURAL

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

YOLDA İDİL İLE KARŞILAŞTIM

Hiç yazmak isteyip de silmeye kıyamayacağınız satırlardan korktunuz mu?
Bu bir günlük sayfası. Bu İdil'in kırık kalbi, gizli odası, utanmayın çekinmeyin okumaktan.
Zaten kırık bir kalbi kim çekinir kırmaktan?

İdil bir masada yalnızdı. İdil bir şarkıda yalnızdı. İdil kalbinin derinlerinde yalnızdı.
Hissizliğinde yalnız, boşluğunda yalnızdı. Unuturken yalnızdı. Hatırlarken yalnızdı. Ölürken
yalnız, yaşarken yalnız. Yalnızlığı bir son bulurken yalnızdı. Severken yalnızdı. Bomboş bir
kağıda bakarken bomboş cümleler duyup kurarken yalnızdı.

Bazen bir koku duyarsınız havada. Hani kışın, hani yazın, hani eski yalnızlıklarınızın
kokusunu. Eski bir kazağı yeniden giymiş gibi olursunuz. Öyle oldu İdil. Bomboş bir sokağa
ait oldu yeniden. Sevdikleri değişti, umdukları değişti, İdil değişti ama yine anıda buldu
kendini. Unutulmuş, lüzumsuz, yalnız ve İdil hissettiren anıda.

Yaptığı hatalara döndü İdil. Köşedeki okulu geçti ve yürüdü geriye doğru. Yürüdü
kendine doğru. Yalnızlığına tekrar rastladı İdil. Tekrar tekrar tekrar. Kendine de rastladı ya
hani arada. Kimse durduramazdı artık onu.

Çok kimseyi taklit etti İdil hatta o kış biriyle tanıştı. Bir şeyler öğrendi hatta ondan.
Konumuz bu değil neyse ki.

O kazak İdil'e hiç olmadığı kadar tam oldu. Ait hissettirdi. Kendi dengesini bulan
birinin kırıklığını kendine rastlayan birinin çocuk sevinci bastırdı. Mutlu bile oldu belki İdil.

Mutluluğun hak edilmesini tartışmak istedi içinde. Fazla mı mutluydu bunun için? Tekrar
döndü yaşananlara.

Gurur duydu İdil kendisiyle. Sonra Mutlu geldi aklına. Aşk yıkıcı olabilirdi. Bir kenara
atmak istedi Mutlu'yu, konumuz bu da olmamalıydı.

Bir roman geldi aklına. Sonra çocuk kendiyile karşılaştı. Fazla geri gitmişti. Geçmişteki insanlar bazen hatırlanmamalı. Dermanı olmayan dertler kendine saklanmalı.

Kim ne yapmalı derken yine doğru yanlış ayırımına geldi İdil. Bu defa her şeyi bırakıp o sokakta yürümek istedi. Kırık kalbiyle o sokakta yürümek istedi aklındakilerle, bir tarafa atıp aklındakileri öylece yürümek istedi. Bu konu da konuşmadan kapanmalıydı.

Özüne döndü İdil. Bir bahar şiiri İdil. Ne yapsın özledi İdil. O şarkı söyleyen ağaçları ve o günü çok özledi İdil. O günleri özledi İdil.

Yalnızlığına dair daha anlatılacak çok şey vardı. Anlatmak istemedi ama İdil. O yüzden bitirdik konuşmayı. Sarıldık uzun uzun. Kocaman bir sarılmaya ve o kazağa ihtiyacı vardı İdil'in. Artık ikisine de sahip. İdil, İdil oldu artık.

MEÇHUL

UNUTULMAYANLAR

—Sayın yolcular, Ege Ekspres treni yaşanan arızadan dolayı rötar yapmıştır. İyi yolculuklar dileriz.

Anonsu duyduktan sonra treni bekleyenler arasında şikâyet söylemleri artmaya başladı. Yolcular yaşanan duruma olan memnuniyetsizliklerini bağıarak, kendi aralarında tartışarak belli ediyorlardı. Seni bekleyen ailen ve işin varsa trenin gecikmesi kötü bir durum olurdu. Genç adam için ise trenin gecikmesi iyi bir olaydı. Uzun zaman önce terk ettiği o eve varmayı olabildiğince geciktirmek onun için iyi olurdu. Yeni bir sayfa açarak oluşturduğu hayatını geçmişinin kara izlerinin başmimarının bulunduğu o eve gitmek istemiyordu. Büyük bir cesaretle atıldığı bu yolda o eve geri dönmek düşüncesi katlanılamazdı.

Yıllar önce terk ettiği o yerin aksine Manisa'da kirasını zorlukla ödeyebildiği o kutu gibi evi yuvası bilmişti. Doğumuna, ilk adımına, ilk anne diyişine, ilk dayağının acısından ağlamasına, ilk aşkına şahit olan baba evinin yerine gece gündüz çalışmasına, uykusuz

gecelerine, özleminden içli içli ağlamasına şahit olan Manisa'daki evini güvenli alan olarak görüyordu. Tuhaf işti doğrusu. Birçok insan baba evinin korunaklı bir alan, kişinin içinden çıkmak istemeyeceği bir baloncuk gibi olduğunu söyler. Yavuz gibi insanlar için ise bu baloncuk adeta bir hapisaneydi. Onlar da birer firari idi. Yeniden hapishaneye girmek istemiyor. Hatta ona mahkûm yıllarını hatırlatacak tek bir şey dahi görmek istemiyordu. Şu an da kendi elleriyle tasarladığı salonunun rahat kanepesinde oturmalı ve uzun zamandır merak ettiği filmi izlemeliydi. Şimdi ise elinde biletle oturmuş, trenin gelmesini bekliyordu. Onun buraya gelip beklemesini sağlayan bir şeyler vardı. Uzun zamandır görmediği -sadece sesiyle yetindiği o güzel- annesinin gelmesi için yaptığı ısrarları mıydı yoksa bir diğer parçası olan kız kardeşinin sitemini dile getirdiği mektupları mıydı? Hayır, bunların hiçbiri değildi. Onu buraya getiren şey babasının ölüm döşeğinde olduğunu öğrenmesiydi. Kaçtığı babasının yanına kendi ayaklarıyla gidiyordu. Kız kardeşi gelmesi için onu arayıp duruyordu. Özlemişti onu. Kız kardeşini en son on yaşında tatlı bir kızken görmüştü.

Evi terk ettiği gün Zeynep okuldaydı. Zeynep'in okuluna gitmiş ve ona veda ederek ayrılmıştı Havran'dan. Gidiş o gidiş. Bir daha da dönmemişti. Taa ki bugüne kadar. Biletini almış ve trenin gelmesi bekliyordu. Treni beklerken de düşüncelere dalmıştı. Unutmak istediği anıları tekrar yaşıyordu. Zaten bu anıları hiçbir zaman unutmamıştı. Onları zihninin en ücra köşesine hapsetmişti. Şimdi ise sanki biri elindeki anahtarla kapıyı açarak onları özgür bırakmıştı. Onlarda özgürlüklerini kutlarcasına zihninde dört dönüyorlardı. Babasının aile üzerindeki baskısını, bir kez bile sevildiğini hissetmediğini, evde her zaman kavgaların yaşandığını, babasının onlara sevgiyle bakmadığını, kız kardeşinin babası tarafından yok sayıldığını, annesinin babasına karşı çıkmadığını, annesinin evin hizmetçisi gibi olduğunu, babasına her karşı çıkışında dövüldüğünü, arkadaşlarının babalarıyla olan ilişkilerine duyduğu kıskançlığı, sevgisizliğin getirdiği o garip ilişkiyi... Hepsini hatırlıyordu.

Hiçbir zaman babasıyla ilişkileri iyi olmamıştı. Babasının davranışlarının normal olmadığını en başından beri biliyordu. Annesi ve babası görücü usulü evlenmiş ve mutsuz bir evliliği yıllar boyu sürdürmüşlerdi. Babası tatil günlerini kahvehanede diğer günlerini ise çalışarak geçirirdi. Babası pek evde olmazdı. Annesi ise mutfaktan hiç çıkmaz, her zaman yapacak bir işi olurdu. Akşam yemeklerinde ise babasının sert bakışlarını üzerlerinde hissederken zorla yemek yerlerdi. Sevmeyi bilmeyen iki insan oldukları için çocuklarına sevgi duygusunu hissettirememişlerdi.

Yavuz içten içe aile sevgisini arayarak yıllarını geçirmişti. Sevgiyi kendi başına öğrenmeye çalışmıştı. Bir gün arkadaşının ısrarı üzerine katıldığı tasarım yarışmasında birinci

olunca gerçekten sevdiği bir şey bulmuştu. Çizim yeteneği olan biriydi. Babasının, küçükken çizdiği resimleri gözünün önünde parçalaması yüzünden bu tutkusundan vazgeçmişti. Yarışmadaki birinciliği bu tutkusunu yeniden alevlendirmişti. Babasına tasarım okuyacağını söylediğinde babası buna şiddetle karşı çıkmış ve Yavuz' u evden kovmuştu. O gün Yavuz arkasına bakmadan evi terk etmişti.

Okulundan sonra Manisa' da yeni bir yaşam kurdu. İstedığı şekilde hayatını yaşadı. Bugün ise gözlerini annesinin aramasıyla açtı. Telefonda babasının ölüm döşeğinde olduğu söylüyordu. Hızlıca tren garına gelip biletini almıştı. Trenin gelmesi beklerken kötü anılarını düşünmeye dalmıştı. Kalabalığın artan gürültüsü Yavuz'u kendine getirdi. Tren gelmişti. Trendeki yolcular inmek perondaki yolcular ise binmek için acele ediyorlardı. Yavuz ise ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

KÖRMÖZ

ÇÖKÜŞ

Hava soğuktu, yeterli mühimmat ve yemek yoktu dört bir taraftan düşman kuşatması vardı ittifak devletleri başarısız olmuştu artık yapabilecek hiçbir şey yoktu...

Savaş kaybedilmiş ve teslim olunmuştu bu vakitten sonra İspanya'yı zorlu günler bekliyordu. Barış antlaşmasından sonra ekonomik kriz ve işsizlik had safhadaydı insanlar sokaklara kalıyordu, ekmek bile alamıyorlardı. Ülkede yolsuzluklar ve hırsızlıklar artmaya başlamıştı. Düşman güçleri barış antlaşmasından sonra ülkenin çeşitli topraklarını koparıp kukla bir devlet kurmuştu düşman askerler İspanyol halkını aşağılıyor kafasına göre sokaktaki insanları darp, taciz edip eğleniyorlardı. İspanya tam anlamıyla kâbusu yaşıyordu ve artık birinin çıkıp tüm bu olanlara dur demesi gerekiyordu işte o bunun için vardı İspanya halkının kaderini değiştirecek olan kişi oydu Jose Antonio. Antonio aşırı milliyetçi ve vatansever biriydi, ülkesinin bu hallerine katlanamıyordu ona göre savaşın kaybedilmesinin sebebi hain devlet adamları, korkak generaller ve sosyalistlerdi. Antonio savaşta başarılı bir asker olarak savaşmış ve cesaret madalyasıyla ödüllendirilmişti ancak bir düşman top ateşi sonucu yaralanmış ve tedavisi için hastaneye götürülmüştü. Zaten teslimiyet haberini hastanede duymuş ve deliye dönmüştü çünkü onun kitabında kaybetmek yoktu. Bu durumu değiştirmek için günlerce düşündükten sonra siyasete atılmaya karar verdi ve onun düşüncelerine yakın bir parti olan içinde milliyetçi, sağ görüşlü kişilerin bulunduğu bir partiye katıldı. Belki de burası

onun dönüm noktasıydı burada birçok yeni vatansever insanlarla tanıştı ama içlerinden en önemlisi partinin kurucusu olan ve Antonio'ya ağabeylik edecek olan Francisco'ydu. Francisco'da Antonio gibi yenilgiyi hazmedememişti ama yaşı gereği Antonio'ya göre daha sakin, tecrübeli ve soğukkanlıydı. Seçimler yaklaşıyordu ve hazırlıklar başlamıştı çeşitli yerlerde konuşmalar ve propagandalar yapılıyordu Antonio'nun partisi son zamanlarda iyi bir yükseliş yakalamıştı mitinglerde adeta sinir ve nefret kusuyorlardı çeşitli kesimleri savaşın kaybedilmesinin sebebi olarak gösteriyorlardı.

Artık seçime günler kala favori iki parti kalmıştı bir tarafta Francisco'nun milliyetçi partisi diğer tarafta ise halkçı ve sosyalist bir parti vardı. Francisco'nun emriyle beraber Antonio ve arkadaşları diğer partinin başkan adayı ve önemli üyelerine suikast düzenlemişlerdi ve eğer seçimden çekilmezlerse hepsini öldüreceklerini söylemişlerdi böylece bu kanlı olaydan sonra halkçı parti seçime girmedi bunun sonucunda Francisco'nun partisi kolayca iktidara geldi. Milliyetçi kesim sevinirken diğer kesim buna boyun eğmeyince ülkede iç savaş patlak verdi. Savaşın galibi milliyetçi kesimdi lakin savaş esnasında Francisco öldürülmüştü onun yerine ise Antonio geldi. Antonio başa gelir gelmez tüm diğer partileri kapattı ve kendine karşı gelenleri idam ettirdi tam anlamıyla kanlı bir diktatöre dönüşmüştü. Antonio'ya göre yapılacak çok iş alınacak çok intikam vardı. Önceki savaşın antlaşmasını hiçe saydı, askeri alımlar yaptı ve bolca fabrika açarak üretim ve ekonomiyi kalkındırdı ülke gerçektende Antonio'nun yenilikleriyle birlikte kalkınmıştı ama özgürlük diye bir şey yoktu tüm halk Antonio'yu destekliyordu güç tamamıyla ondaydı. Antonio ülkesini kalkındırdıktan sonra eski toprakları geri kazanmak için harekete geçti.

İspanya ilk olarak Portekiz'i işgal etti daha sonrasında ise Güney Amerika'da bulunan eski topraklarını geri aldı İspanya artık süper güç sayılırdı askeri ve teknolojiye Dünya devi olmuşlardı ama Antonio bu büyük güç altında bir zehirlenme yaşamış, yozlaşmıştı. İntikam için eskiden savaştığı İspanya'yı yenmiş olan tüm devletlere başta İngiltere ve Fransa olmak üzere savaş açtı ve milyonlarca masum insanı katledip soykırımlar yaptı bu soykırımlara daha fazla sessiz kalamayan Almanya ve İtalya, İspanya'ya savaş ilan etmeye karar verdi. Antonio deliye dönmüştü ülkede seferberlik ilan etti ve tüm gücüyle taarruza geçti, taarruz ilk başlarda işe yarasada İspanya'nın gücü en sonunda eriyip bitmişti alınan yerler birer birer kaybedildi ve geriye son olarak başkent Madrid kalmıştı İspanya yerle bir edilmişti Antonio ise esir düşmemek için sığınmağında intihar etti daha sonrasında ise başkentte kaybedildi ve İspanya bir kere daha teslimiyetini bildirdi. Ülke doğu ve batı İspanya olmak üzere ikiye bölündü. Sonuç

olarak Antonio güç zehirlenmesi yüzünden başarısız olmuş ve ülkesini tekrardan yıkıma sürükleyip on milyonlarca insanın ölümüne sebebiyet vermişti...

Günümüze bakıldığında insanoğlu geçmişteki savaşlardan ve hatalardan ders çıkarmayıp hala birbirleriyle savaşmaya devam etmektedir. Unutmayın, hiçbir savaşın kazananı yoktur kaybeden her zaman insanlık olur.

FAİLİ MEÇHUL MUHARRİR

TERK EDİLMEK

Arda adında bir çocuk vardı. Bu çocuk doğduğu andan beri sürekli geliştirilmeye çalışılmış bir çocuktur. Ailesi her zaman Arda'nın daha iyisi olmasını istiyordu. Her gün özel dersler, ingilizce eğitimleri... Çocuk bu durumdan hiçbir zaman memnuniyetsiz değildi. Ailesinin bu çabalarını boşa çıkarmak istemiyordu. Eğitilmiş, topluma faydalı bir birey olmak istiyordu. Gelecek için çok güzel planları vardı. Her zaman en iyisi olmak için çabaladı. Bilgilerinin üstüne bilgiler kattı. Öğretmenlerinin gözünde hep bir numaraydı.

Yıllar boyunca çalıştı, çabaladı ve sıra üniversite sınavına geldi. Bilgisayar mühendisi olup bir şirket kurmayı planlıyordu. Sınavda çok iyi bir başarıya sahip oldu ve nitekim de hedeflediklerine ulaştı. Bilgisayar mühendisliğini kazandı. Üniversiteyi ikincilikle bitirdi. Biraz çalışıp para biriktirdikten sonra bir şirket kurdu. Şirkete birkaç çalışan almak için her yere ilanlar verdi. Bir gün bir kadın iş ilanı için Arda'yı aradı. Kadın tam Arda'nın istediği eleman gibi bilgi düzeyinde ve çalışkandı. Kadın birkaç gün sonra şirkete geldi ve Arda ile tanışmak için odasına gitti. Kadın o kadar güzeldi ki içeri girer girmez Arda'nın nutku tutulmuştu. Kumral saçlı, kahverengi gözlü, uzun boylu bir kadındı bu. Arda ile oturup tanıştılar ve birlikte çok iyi işler yapabileceklerini konuştular. Günler geçti, işler çok iyi ilerliyordu. Arda ve Sude çok iyi anlaşılıyordu. Bir gün bir akşam yemeğine çıkıp birbirlerine olan duygularını dile getirdiler ve bir ilişkiye başlama kararı aldılar. İlişkileri o kadar güzel ilerliyordu ki evlilik kararları konuşmaya başlanmıştı. Gelecek için planlar yapılıyordu ta ki Sude'nin hayatına başka biri girene kadar. Arda bunu öğrendiğinde bütün dünyası başına yıkılmıştı.

Bütün yapılan planlar iptal olmuştu. Arda onca işinden, emeklerinden uzaklaşmıştı. Her şeyini bırakıp kafa dinlemek için Almanya'ya gitmişti. Kimsenin aramalarına cevap vermiyordu. Bir gün bir telefon geldi. Arayan kişi Sude idi. Arda dayanamayıp telefonu açtı. Sude çok pişman olduğunu söyleyip yalvarıyordu ama Arda Sude'yi affetmedi. Günler geçmişti. Arda'nın ne kendini geçindirebilecek parası ne de kimsesi vardı. Dibe vurmuştu. Daha fazla dayanamamıştı. Sude'ye bir mektup bırakıp Sude'nin onu terk ettiği gibi terk etmişti dünyayı.

AYNA

BİR GÜLÜN HİKÂYESİ

Bir zamanlar, küçük bir kasabanın kenarında, sessiz ve huzurlu bir bahçe vardı. Bu bahçede her renkten çiçekler ve özellikle de güller yetişirdi. Bahçenin en güzel gülleri, genç ve hevesli bir bahçıvanın özenle bakımını yaptığı güllerdi. Bahçıvan, bu çiçeklerin her birine özel bir ilgi gösterir ve onların büyümesi için elinden geleni yapardı.

Bahçıvanın en sevdiği gül, herkesin hayranlıkla baktığı kırmızı bir güldü. Bu gül, hem rengiyle hem de muhteşem kokusuyla herkesin gönlünü çelirdi. Bahçıvan, bu güle özellikle özen gösterir, her gün onunla ilgilenir ve zarar gelmesini engellemek için her türlü tedbiri alırdı.

Bir gün, kasabaya gelen bir gezgin, bu güzeller güzeli bahçeyi keşfetti. Bahçıvanın özenle yetiştirdiği kırmızı gülü görünce büyüldü. Güllerin arasında dolaşırken, dikkatsizce bu özel gülün bir dalını kopardı. Bahçıvanın gözleri dolmuştu, ancak gezginin utanarak özür dilemesi üzerine ona kızmak yerine gülümseyerek konuştu.

"Bu gülün her bir yaprağı, her bir taç yaprağı benim için önemli. Ama her şeyin bir sonu olduğu gibi, bu gülün de zamanı gelip geçecek. Onu sizin de görmüş olmanız benim için bir mutluluk. Eğer size bir hatıra olarak verirsem, bu gülün güzelliği sizin de hayatınıza renk katsın."

Gezgin, bahçivanın teklifini sevinçle kabul etti ve kırmızı gülün bir yaprağını aldı. Kasabaya dönerken, bu gül yaprağıyla birlikte bahçivanın özenle yetiştirdiği sevgi dolu hatıraları da yanında taşıyordu. O gül yaprağı, onun için sadece bir çiçek değil, aynı zamanda o özel bahçenin ve bahçivanın sevgisini simgeliyordu. Gezgin, bu gül yaprağını her baktığında, o güzel bahçeyi ve bahçivanın özverili çalışmalarını hatırlıyordu.

Ve böylece, o gül yaprağı uzun yıllar boyunca insanlara, bir bahçivanın sevgisini, özenini ve güzellikleri hatırlatan bir sembol oldu. O güzel kırmızı gül, öylece bir hikâye anlatmaya devam etti, sadece görünüşü değil, aynı zamanda içinde barındırdığı anlamla da insanların kalplerinde yaşadı.

Gezgin, kasabaya döndüğünde, o gül yaprağını özenle sakladı. Her sabah gözlerini açtığında, o yaprakla birlikte bahçivanın sevgi dolu yüzünü hatırlardı. Gezgin, artık bu gül yaprağını sadece bir çiçek olarak değil, onunla birlikte gelen anlamıyla bir hazine gibi koruyordu.

Zamanla, gezginin kasabaya getirdiği bu gül yaprağıyla ilgili hikâye dilden dile dolaşmaya başladı. İnsanlar, bahçivanın özverili çalışmalarını, o özel gülü ve onun anlamını merak ediyorlardı. Herkes, o gül yaprağının taşıdığı anlamı duyunca, kalplerinde bir sıcaklık hissetti.

Bir gün, kasabanın gençleri, bu özel gül yaprağının anlamını daha derinden anlamak için bahçivanın yanına gittiler. Bahçivan, onlara gül yaprağının hikâyesini anlattı. Onlar da bu hikayeyi başka insanlarla paylaştılar.

Gül yaprağı, sadece bir çiçek değildi artık. Herkes için, birinin sevgisiyle örülü, özenle yetiştirilmiş bir sembol haline gelmişti. Bahçivanın özverisi, sevgisi ve paylaşımı, o gül yaprağında yaşamaya devam ediyordu.

Kasabanın her köşesinde, o güzel gülün anlamını hatırlatan tablolar, heykeller ve hatta şarkılar ortaya çıkmaya başladı. İnsanlar, bir gülün nasıl bu kadar derin bir anlam taşıyabileceğini şaşkınlıkla keşfediyorlardı.

Ve bu hikâye, gül yaprağının taşıdığı anlam gibi, insanların birbirlerine olan sevgi, özen ve paylaşımını hatırlatmaya devam etti. O gül yaprağı, sadece bir çiçek değil,

insanların kalplerindeki güzellik ve sevgi duygularını temsil eden özel bir sembol haline gelmişti.

AAZİ

ZİRVEYE TIRMANIŞ

Kış yüzünü göstermeye başlamıştı. James ve ailesi Lhoste Dağı'na gitmek için Amerika'dan yola çıkmışlardı. James Amerika'da ki evlerinden ayrıldığı için üzülüyordu. Fakat James'in abisi tırmanış sporuyla ilgilendiği için abisinin başarısı için bunu ona aktırmıyordu. Daha önce birkaç rekoru bile vardı. Babası da öğretmendi. Birkaç ay orada kalacaklar ve abisi yaz gelene kadar orada ki iklime alıőacak. Yavaş yavaş dağa çıkma antrenmanları yapacaktı. James'in annesi antrenör ve o da abisiyle ilgilenecek. Onu yeni bir rekora hazırlayacaktı. James ise sadece bir yıl eğitimine orada devam edecek daha sonra hep birlikte geri döneceklerdi. James gidecekleri kasabayı araőtırmıő ve oradalar neler yapılabilir, diye düşünüyordu. Gidecekleri kasabanın adı Arie kasabasıydı. Bu kasaba Tibet ve Khumbu sınırında yer alıyordu. Bu çevrede sadece Arie kasabası vardı. Arie kasabasında yaklaşık yirmi tane ev iki tane bakkal ve temel ihtiyaçları karőılayacak yerler vardı. Bu kasabada herkes birbirini tanır ve destek olurdu. Burada aileler tarım ya da avcılıkla geçinirlerdi. Tabi ki okulda vardı. Okulun içinde lise bölümünde 10 tane ğrenci vardı. Bu on ğrenci aralarında birkaç yaş farkta olsaaynı sınıfta ders görüyorlardı. Çünkü pek fazla imkn yoktu. Buradaki ocukların hayalleri, rüyaları hep bu kasabadan ve kocaman Lhotse Dağı'ndan ibaretti. Çünkü başka hiçbir yere gitmemiő. Televizyonlarda gösterilen kadar görmüşler. Onda da hayal kuracak vakit bulamadan televizyon kapatılmıő. İşte tüm bunları düşünerek uçakta James uyuya kalmış. Yolculukları oldukça uzun sürecekmiő.

Sonunda Çin'e varmıőlar. Buradan da arabayla kasabaya doğru yola çıkmıőlar. James'in ailesi birbirine oldukça iyi davranan ve saygılı bir aile olduğu için herkes olduğu konumdan mutluymuő. Çünkü gerginlik yok ve herkes birbirine gveniyormuő. Kasabalılar, Liam gibi bir sporcunun kasabalarına geleceğini duymuş ve çok heyecanlı bir bekleyiőteler idi. Çünkü eğer Liam bunu başarırsa kasabanın ismini herkes duyar ve çeşitli imknlar kasabaya getirilir ve kasaba geliőirdi. James ve ailesinin kalacakları ev hazırlanmıőtı. Bu

kasaba da otel, pansiyon gibi yerler yoktu. Evler üç veya iki katlı bahçeli evlerdi. James ve ailesi bu kasabanın muhtarının evinde kalacaklardı. Muhtarın adı David'di. David'in 10.sınıfa giden James ile yaşıt bir oğlu vardı. Oğlu Alex, çok sevinçliydi. Çünkü kendisi diğer çocuklardan farklı olarak hayal kurmayı, büyük şehirleri ve uzayı düşünmeyi çok severdi. Şimdi ise evlerine hem kendi yaşında biri ve şehirden gelecekti. James ve ailesi sonunda kasabaya varmıştı. Bütün kasaba halkı onları selamlamak için meydanda toplanmıştı. Herkes aşırı güler yüzlü bir şekilde karşılaşmış. Herkes, onlara sarılmış ve kendi çaplarında küçük hediyeler vermişlerdi. James ve ailesi çok şaşırılmışlardı ve mutlu olmuşlardı. Belli bir süre meydanda oturduktan sonra herkes evlerine dağılmıştı. Alex, evde annesi ile birlikte yemek hazırlıklarına yardım etmek için kalmıştı. Sonunda kapı çalmıştı. Alex, koşarak kapıyı açmıştı ve 'Hoşgeldiniz...' diyerek bağırmıştı. James, aşırı mutlu olmuştu. Çünkü uzun süre kalacakları evde kendi yaşında biri daha vardı. Alex, çok sıcakkanlıydı. Eve girdiler. Salonda oturmaya başladılar. David, sobayı yakmaya başlamıştı. Dağın tepesinden kar hiç eksik olmazdı. Şimdi kışın gelmesiyle birlikte kasabaya da kar yağmaya başlamıştı. Sonunda soba yanmıştı. Ceketlerini çıkarmışlardı. Sıcak bir sohbetten sonra yemeğe oturmuşlardı. Burada internet çekmiyordu. O yüzden herkes teknolojiden uzak durmak zorundaydı. Bu yüzden sohbet sohbeti açıyordu. James'in babası Gregor, muhtarla şehri, Amerika'yı konuşuyorlardı. David, üniversiteyi Çin'de okumuştu. Daha sonra tekrardan buraya ailesinin yanına dönmüştü. Çin'de de Lily ile evlenmiş ve burada sakin, mutlu, çocuklarıyla bir hayat yaşıyorlardı. Planları oğulları Alex, üniversite yaşına gelince Amerika'ya taşınmaktı. İki çocukta çaktırmadan birbirlerine bakıyor. Birbirlerinden adım bekliyorlardı. Sonunda ev sahibi olarak Alex, James'ın yanına gidip ona bir teklifte bulunur:

–İstersen sana evi gezdireyim.

James yıllardır bu anı bekliyormuş gibi:

–Olur, çok mutlu olurum, diyerek tepki vermişti. James'in annesi Emily, James'e terliklerini giymesini gerektiğini gösteren göz kaş hareketi yapar. James terliklerini giyer ve Alex'i takip eder. Evin üst tarafı oldukça soğuk olmaya başlamıştı. Çünkü sobadan uzaklaşmışlardı. Alex, James'i kendi odasına götürmüştü. James şaşırılmıştı. Oda da bir sürü kitap ve Lhotse Dağı'nın fotoğrafları vardı. James şaşkın bir ifadeyle:

–Sende mi Lhotse'ye tırmanmak istiyorsun, diye sorar.

–Evet, hem de çok istiyorum, der.

James abisinden bahsetmeye başlar. Konu, Amerika'ya gündemdeki haberlerden, okul ve şehirde ki arkadaşlarına kadar uzar. İki çocukta birbirine oldukça ısınmışlardı. Mutfaktan gelen 'Yemek hazır' çağrısını duyana kadar sohbet sohbeti açmıştı. Yemekten sonra herkes odasına çekilmiş. Emily ile oğlu Liam antrenman planı yapıyorlardı. Alex ile James'te, sessizce onların yanında durup dinliyor. Dağ hakkında bilgi öğreniyorlardı. Tabii ara sıra söze Alex, girerek önemli bilgileri söylüyordu. Gece saat 00.00'ı geçmişti. James ile Alex, aynı oda da kalmak istediklerini söylemişlerdi. İlk günden bu fikri duyan iki ailede çok mutlu olmuşlardı. Yerleri hazırlandı ve uyumaya başladılar. Sabah her yer bembeyaz olmuştu. Kar hâlâ daha yağıyordu. Emily ile Liam, bu soğukta dışarıda nefes ile ısınıyorlardı. Sabah daha çok erkendi. Fakat herkes uyanmıştı. Bu gün çocuklar okula gideceklerdi. James, Alex'e sürekli okul ile ilgili sorular soruyor ve Alex hiç terslemeden cevap veriyordu. Sonunda okula girmişler. Ders başlamıştı. James, sınıfın çok az olduğunu görünce çok şaşırılmıştı. Öğretmeniyle ve arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra derse başladılar. Okulda da soba vardı. Camlar asla açılacak gibi değildi. Çünkü buz tutmuştu. Dışarı-10 dereceydi. Çocuklar sınıfta bile mont ile oturuyorlardı. Okul bitmişti. Günler bu şekilde ilerlemiş. James ve Alex, ara sıra dağın belirli yerine kadar patikadan çıkıyorlar daha sonra geri dönüyorlardı. Bu iki arkadaş kendilerinden başka kimseyle pek konuşmuyor. Birbirlerine her şeylerini anlatıyorlardı. Hava ısınmaya başlamış İlkbahar gelmişti.

Liam'ın, antrenmanları zorlu ama başarılı geçiyordu. Emily Hanım'a göre yazın başlangıcında artık dağın belli bölgesini geçebilecek duruma gelmişti. Bütün kasaba halkı çok heyecanlıydı. Liam'a, sürekli enerji yapıcı güç verecek yiyecekler getiriyorlar ve iyi dileklerde bulunup başarması için dua ediyorlardı. Bahar ayı gelmesine rağmen kar hala daha tam erimemişti. Güneş yavaş yavaş kendini gösterdiği için çok az az eriyordu. Emily Hanım, Amerika'da ki jürilerle konuşmuş. Onlara tırmanış için tarih vermişti. Artık çok az kalmıştı. Köyde çeşitli düzenlemeler yapılmaya başlanmıştı. Tahminlere ve ön başvurulara göre 500 kişi izlemeye gelmek için başvurmuştu. Fakat kasabanın böyle bir gücü yoktu. Muhtar ve James'in babası, oturup uzun uzun konuşular. Gregor, gerekli kişilerle iletişim kurup halledeceğini dile getirmişti. Sonunda yarışa sayılı günler kalmıştı. Kasabaya, Çin'den oldukça büyük kalın çadırlar, sandalyeler gelmişti. Bu çadırlar belli alana güzel bir düzen içinde yerleştirildikten sonra tek tek gelecek ailelerin çadırları belirlendi. Gelen jüriler ve başkanlar, iki tane ailenin evinde kalacaklardı. Kasabadaki kadınlar bütün elişlerini, bugüne kadar yaptıkları işleri tezgâhlara dökmüşler ve satmak için hazırlanmışlardı. James ve Alex'de, tüm bunlar yapılırken çadırlara yardım etmiş gerekli haberleri koşarak büyüklerine yetiştirmişlerdi. Bir kaç gün kala artık yavaş yavaş turistler gelmeye başlamıştı. Mevsim artık

yazdı. Turistler buranın doğasını, temizliğini ve insanlarını çok sevmişlerdi. Kasabadaki insanlar çok mutluydular. Çünkü hem bu kadar insanı görmüşler ve bir ticaret yapmışlardı. Yemekleri, kasaba halkının bahçesinden çıkan ve gönderilen erzaklarla birleştirilip kasabanın kadınları yapıyorlardı. James ve Alex, çok önemli bir göreve hazırlanıyor. Yarış günü meydana yapılacak sunum ve dağ hakkında bilgileri tüm insanlara onlar anlatacaklardı. James açılışı yapıp gerekli isimleri sayacaktı. Alex, ise dağ hakkında bilgi verecekti. Sonunda o gün gelmişti. Liam, oldukça heyecanlıydı. İlk turda, dağın zirvesine değil belirli bir yerine çıkmalıydı. Ertesi gün yine Güneş açınca ikinci yüksekliğe kadar tırmanacak ve 8516 metrelik Dünya'nın en büyük dağına tırmanacaktı. Aslında dağın zirvesine kadar değil hedefi daha önce çıkılan yeri aşmaktı. Herkes yerlerini almıştı. Büyük bir heyecanla programın başlamasını bekliyorlardı. Sonunda James ve Alex, sahneye çıkmış ve konuşmaya başlamışlardı. James:

—Sayın başkanım, değerli jüriler ve sevgili izleyiciler, hepiniz bu zirveyi aşmak için hazırlanan Liam'ı izlemeye hoş geldiniz, der.

Ardından büyük bir alkış almıştı. Daha sonra Alex, konuşmaya başlar. Alex:

—Değerli izleyicilerimiz, Lhotse Dağı, dünyanın en büyük dördüncü dağıdır, diyerek bilgi verir. Liam tırmanışa başlar. Herkes hem aşağıda eğlenerek ve ara sıra Liam'a moral vererek onu yüreklendirmeye çalışıyorlardı. Akşam olmaya ve hava kararmaya başlamıştı. Liam'ın, ilk zirve için çok az yolu kalmıştı. Liam, sonunda ilk zirveye varmıştı ve bunu belirtmek için bir havai fişek patlatmıştı. Aşağıdaki herkes birden zıplamaya, alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başlamışlardı. Liam, oldukça yorulmuş ve korkmuştu. Fakat buraya kadar çıkmak bile başarıydı ve yarın kalan diğer işi tamamlaması gerekiyordu. Bunun için yerini yapıp ateşini yakıp uyumaya başlamıştı. Sabah ayarladığı saatle tam zamanında uyanmıştı. Önce enerji için yanına konan yemeklerden yemiş, içeceğini içmiş ve devam etmişti. Aşağıdaki insanları küçük küçük görebiliyordu. Onları gördükçe mutlu oluyor ve motive oluyordu. Bütün gün yine eğlencelerle, gerek Liam'a ıslıklarla geçmişti.

Akşam oluyor ve artık tırmanışın sonu yaklaşıyordu. Liam, kimsenin anlamadığı bir nedenden dolayı duraksamış ve o şekilde kalmıştı. Aşağıdaki herkes heyecanlanmış. Fakat Emily, bunun bir dinlenme yöntemi olduğunu söylemiş ve herkes rahatlamış. Birkaç dakika sonra Liam, artık tüm gücüyle tepeye ulaşmış. Bir sürü havai fişek ateş ve kutlama araçlarıyla bunu aşağıdakilere haber vermişti. Aşağıdaki herkes dans ediyor, ailesini kutluyordu. Bu genç yaşta böyle bir şey başardığı için Liam ile gurur duyuyorlardı. Liam, bir helikopter ile dağın

zirvesinden alındıktan sonra aşıya indirilmiş. İsteyenlerle fotoğraf çekinmiş ve yaşadıklarını anlatmıştı. Kasaba bu süreçte aşırı gelişmiş birkaç arsa satılmış ve vericiler dikilmek üzere çalışmalar yapılmaya başlanmıştı. James ve ailesi, içinde artık evlerine yani Amerika'ya dönme vakti gelmişti. James ve Alex, vedalaşmışlardı. Ardından tüm kasaba halkıyla vedalaşmışlardı. Yola çıkmışlardı. Bu deneyimden herkes kendine birşeyler katıp Amerika'ya dönüyorlardı. Birkaç gün sonra Amerika'ya vardıklarında herkes mutlu ve gururluydu. James hemen arkadaşına mesaj yazmış ve en kısa zamanda Amerika'ya gelmesini ve onlarda kalmasını söylemişti. Alex'te, James'in bu dediğini onaylayarak yaz tatili için sözleşmişlerdi. James ve Alex, bu yakın arkadaşlıktan sonra hiç ayrılmamışlar ve hep arkadaş kalmışlar.

ZİRVEDEKİ MACERACI

ÖN YARGILARINI KIR

Artvin'in Şavşat ilçesinde güzel sessiz bir köy olan Yeşilce'de bir çiftlik evinde yaşayan Mehmet ve Emine çiftinin biri kız diğeri erkek iki çocukları vardı. Kızlarının adı Öykü, erkek çocuklarının adı da Emre idi. Yaşadıkları yer sessiz ve huzurlu bir yerdi. Emine Hanım çocuklarının doğayla iç içe yaşamasından mutluluk duyuyordu. Öykü liseye yeni geçmişti. Uzun, kahverengi ve kıvrıkcık saçları vardı. Yüzü her zaman gülen, enerji dolu bir kızdı. Emir de 6. sınıf öğrencisiydi. Kumral ve yaşlılarına göre uzun boylu bir çocuktur. Futbola yoğun ilgi duyuyordu ve okulda futbol takımındaydı. İkisi de okula gitmek için her gün şehir merkezine iniyorlardı. Ama yaşadıkları yeri sevdikleri için her gün bu yolu gitmeyi dert etmiyorlardı. İkisinin de dersleri gayet iyi gidiyordu. Evlerine geldiklerinde ödevlerini yapar ve en sevdikleri aktivite olarak ahırdaki Karamel adını verdikleri atlarını sevmeye giderlerdi. Karamel uzun kahverengi yeleleri olan çok zarif ve güzel bir attı.

Mehmet Bey de aynı çocukları gibi her gün şehir merkezine iniyordu. Orada bir ilkokulda sınıf öğretmenliği yapıyordu. Çocuklarla etkileşim içinde olması onun çocuk ruhlu kişiliğini korumasını sağlamıştı. O da aynı oğlu gibi kumral ve uzun boyluydu. Eşi Emine Hanım ev hanımıydı ve gerekmedikçe şehir merkezine inmez sessiz ve bir o kadar da güzel olan evinde kafasını dinlerdi. Onun da kızı gibi kahverengi, kıvrıkcık saçları vardı ve hafif yapılıydı. Sessizliği seven ve sakin bir yapısı vardı. Gün içinde evlerinin önündeki büyük

bahçeye yeni sebzeler, meyveler, çiçekler dikmeyi çok severdi. Aynı zamanda yanlarındaki çiftlikte yaşayan Şerife Hanım ile birbirlerinin evlerine gidip sohbet ederler, birlikte zaman geçirirlerdi.

Şerife Hanım, eşi Murat Bey ve kızı Kübra'yla birlikte Emine Hanımların evinin yanındaki bir çiftlik evinde yaşıyorlardı. 15 yıldır Emine Hanım ve ailesiyle komşulardı. Şerife Hanım'ın kısa, siyah saçları vardı. Dışarıdan soğuk görünen bir yapısı olmasına rağmen içi cıvıl cıvıl bir insandı. Ahırlarında inekleri vardı ve bazı günler onların sütlerini satmak için şehir merkezine iniyordu. Eşi Murat Bey bir fabrikada memurdu ve konuşmayı pek sevmeyen biriydi.

Şerife Hanım'ın kızı Kübra, Öykü ile aynı yaşıydı ve aynı okula gidiyorlardı. Kübra'nın upuzun, siyah ve düz saçları vardı. Öykü ile çocukluklarından beri aynı yerde büyümüşler ve hep aynı okullara gitmişlerdi. Bu zamana kadar da hiç araları bozulmamıştı. Kübra'nın da tıpkı Öykü gibi enerjik bir yapısı vardı ve bu yüzden birbirlerine uyum sağlıyorlardı.

Bir sabah Şerife Hanım uyandığında yanlarındaki bir aydır boş duran çiftliğe yeni birilerinin taşındığını gördü. Hemen yanlarına gitti ve "Hoş geldiniz." diyerek kendini tanıttı. Oradaki bir kadın "Merhaba. Hoş bulduk. Tanıştığımıza memnun oldum ben de Aysel." dedi. Buraya Ankara'dan, eşinin tayini çıktığı için gelmişlerdi. İkiz erkek çocukları vardı. Birinin adı Can diğeri adı Ege'ydi. İkiz olmalarına rağmen birbirlerine hiç benzemiyorlardı ve Emre ile aynı yaşlardı. Şerife Hanım kendisinin de bir kızı olduğunu hatta yandaki çiftlikte de Emine Hanımların yaşadığını ve onların da iki çocukları olduğunu söyledi. O sırada annelerinin yanına gelen Ege ve Can bunu duydular. Arkadaş olabilecekleri çocukların olmasına çok sevindiler çünkü geldikleri yerde okulda edindikleri birkaç arkadaşları dışında hiç arkadaşları yoktu. Ege ve Can hemen çocuklarla tanışmak istediler ama o sırada Emre, Öykü ve Kübra okulda oldukları için tanışamadılar.

Çocuklar okuldan geldiklerinde Şerife Hanımların bahçesinde Şerife Hanım ve Emine Hanım'ın yanında bir kadının oturduğunu ve sohbet ettiklerini gördüler. Hemen annelerinin yanına gittiler. Emine Hanım çocuklarına ve Kübra'ya yandaki çiftliğe yeni bir ailenin taşındığını söyledi ve çocukları Aysel Hanım ile tanıştırdı. Aysel Hanım kendisinin de iki tane çocuğu olduğunu söyledi. Çocuklar bunu duyunca yeni taşınan çocuklar ile tanışmak için onların evine gittiler. Emre orada kendi yaşlarında iki tane erkek çocuk görünce mutlu oldu ve

hemen kendini tanıttı. Kızlar da kendilerini tanıttılar ve çocuklar birlikte biraz zaman geçirdiler.

Ege ve Can'ın köye taşınmalarının üstünden bir ay geçmişti. Emre ile aynı okula gidiyorlardı. Bazen çiftliğin bahçesinde birlikte futbol oynuyorlar bazense birlikte ödev yapıyorlardı. Birbirlerini çok sevmişlerdi ve futbol oynamak için de ortak hobisi olduğu için birlikte güzel vakit geçiriyorlardı.

Bir gün Emine Hanım bir işi olduğu için şehir merkezine inecekti ve bunun için hazırlanıyordu. Hazırlanırken her zaman koyduğu yerde manevi değeri çok yüksek olan kolyesinin olmadığını fark etti. Her yerde aramaya başladı ama bir türlü bulamıyordu. Gitmesi gereken yere geç kalmamak için daha fazla aramadan evden çıktı. Üç saat sonra tekrar eve geldiğinde çocukları evdeydi ve onlara kolyesini görüp görmediklerini sordu. Ama çocukların kolyeden haberleri yoktu. Emine Hanım tekrardan her yeri aramaya başladı fakat bulamadı. Şerife Hanımlara gittiği bir gün onlarda düşürmüş olabileceğini düşünüp sormaya gitti. Orada da aradılar ama kolye hiçbir yerden çıkmadı. Şerife Hanım çalınmış olup olamayacağını sordu. Ama eve yabancı kimse girmemişti. Sonrasında Aysel Hanım'ın evine gidip ona da sormayı düşündü. Aslında oraya sadece bir iki kere gitmişti ama belki o zaman düşmüştür, diye düşündü. Aysel Hanım kolye görmediğini söylediği zaman Emine Hanım teşekkür ederek evine döndü.

Eve gidince Emine Hanım'ın aklına kolyeyi Aysel Hanım veya ailesinden birinin çalmış olma ihtimali geldi. Sonuçta onlar buraya taşınmadan önce burada böyle bir olay yaşanmamıştı. Bunu Aysel Hanım'a direkt soramazdı bu yüzden Aysel Hanım'ın ve ailesinin hareketlerine dikkat etmeye başladı. Ege ve Can,Emre'yi görmek için eve girmek istediğinde müsait olmadığını söyleyip içeri almıyor Emre'yi dışarıya gönderiyordu. Aysel Hanım'ın her hareketinde yanlış bir şey varmış gibi hissediyor ve kolyeyi onun çaldığına kendini daha fazla inandırıyor. Gün içinde Aysel Hanım ile fazla konuşmuyordu. Bu durum Aysel Hanım'ın dikkatini çekmişti. Bir sabah Emine Hanım'a bir problem olup olmadığını sordu. Emine Hanım "Neden bir problem olsun ki." diyerek Aysel Hanım'ı tersledi. Aysel Hanım da herhalde kötü bir gün geçiriyor diye düşünerek üstüne gitmedi.

Kolyenin kaybolması olayının üstünden biraz zaman geçmişti ki Emine Hanım evde büyük bir temizlik yaparken çalındığını düşündüğü kolyesini buldu. O an kendini hem mutlu hem de çok kötü hissetti. İyi hissetmesinin sebebi bu kolyenin maneviyatının çok yüksek olmasıydı. Aynı zamanda kötü hissetmesinin sebebi de daha bir aydır tanıdığı bir kadından ve

ailinden aslında ortada hiçbir sebep yokken şüphelenmesiydi. Ayrıca düşününce Aysel Hanım'dan şüphelendiği sıralarda kadına çok ters davranmıştı. Bunları düşünerek yaptığı şeylerden utandı. Aysel Hanım'ın hareketlerinin yanlış olduğunu düşünmesinin sebebi de aslında kafasında Aysel Hanım'ı suçlu olarak görmesiydi. Bu olaydan sonra bir daha hiç kimse hakkında kesin bir bilgisi olmadan yorum yapmaması gerektiğini anlamış oldu.

PURKİ

DENİZ FALCISI

Uzun zaman önce, Karadeniz'in serin sularında, masmavi bir gökyüzü altında, küçük bir balıkçı köyü vardı. Bu köy, adını o zamanlarda yaşayan Halit adlı bir paşadan almıştı. Halitpaşa köyü sakinleri, birbirlerine dostça yardım eder, denizden bereket getiren balıklarla geçinirlerdi.

Köyün en neşeli gençlerinden biri, adı Ahmet olan bir delikanlıydı. Ahmet, köydeki herkes tarafından sevilen ve sayılan biriydi. Denizle olan bağı onun için bir tutkuydu. Her sabah erkenden kalkar, denizin kıyısına gidip gün doğumunu izler, serin sulara kendini bırakarak balıklarla iletişim kurmaya çalışırdı. Birçoğu ona "Deniz Falcısı" derdi çünkü iddiaya göre Ahmet, denizin dalgalarında geleceği görebilirdi.

Ahmet'in en yakın arkadaşı, köyün kızlarından biri olan Leyla'ydı. Leyla, Ahmet gibi denizi çok sever, ancak onun tutkusu daha çok resim yapmaktı. Deniz dalgalarının ve köyün etrafındaki manzaraların güzelliklerini, Ahmet'in denizdeki pozlarını tuvale aktarırdı. Ahmet'in denizdeki sevgiliyle, Leyla'nın resimlerindeki detaylı anlatımı birleştğinde, köydeki herkesin ilgisini çeken şahane bir sanat eseri ortaya çıkardı.

Bir gün, Halitpaşa köyünü bir felaket vurdu. Günlerce süren şiddetli bir fırtına, köyün balıkçı teknelerini ve ağlarını yerle bir etti. Ahmet'in babası, balıkçılıktan elde ettikleri geliri kaybetmenin üzüntüsüyle hasta düştü. Köy halkı endişe içindeydi çünkü deniz onlara geçim kaynağı sağlıyordu ve kaynakları tükenmiş gibi görünüyordu. Ahmet ve Leyla, köylerinin bu zor durumdan kurtulması için bir şeyler yapmak istediler. Birlikte, denizden gelen ipuçlarını topladılar. Kitaplardan yararlandılar. Ahmet, denizdeki belirli seslerin ve dalgaların

hareketlerinin gizli bir dil olduğunu düşünüyordu. Leyla ise resimlerindeki detayları inceleyerek, denizin onlara mesaj verdiğine inanıyordu.

Bir gece, Ahmet ve Leyla, sahilde yıldızların altında buluştular. Denizin sesleriyle birlikte, Leyla'nın resimlerindeki ayrıntılarla bir hikâye oluşturduklarını fark ettiler. Deniz, onlara köylerine gelecek fırtınaları engellemenin yollarını gösteriyordu. Ahmet'in denizle kurduğu bağlantı ve Leyla'nın detaylı (gözlemci) bakış açısı köylerini kurtaracak çözümü bulmalarına yardımcı oldu. Birlikte, köy halkına denizden gelen mesajları aktardılar. Teknelerini farklı bir şekilde donatmaları gerektiğini ve belirli bir bölgede avlanmaları gerektiğini anladılar. Köy halkı, gençlerin önerilerini dinledi ve denize olan bağlarını güçlendirerek yeniden balıkçılık yapmaya başladılar.

Ahmet ve Leyla, birlikte çalışmalarının ve denizle olan derin bağlarının ne kadar güçlü olduğunu gördüler. Köyleri eski bereketine kavuştu ve insanlar, gençlerin bu başarısını minnetle anımsadılar. Ahmet ve Leyla, her zaman birlikte denize bakarak, doğanın bize sunduğu değerleri anlamak için birbirlerine destek olmaya devam ettiler. Onların öyküsü, Halitpaşa köyünün ve insanların bir araya gelerek zorlukların üstesinden gelebileceğini gösterdi. Ve sonunda Ahmet ve Leyla evlenip mutlu mesut yaşamaya devam ettiler.

NAMIDIĞER A.Ş.K.

“MÜKEMMEL”GÜN

Güneşgören Mahallesi'nde güneş sabahın ilk saatlerinde ışınlarını sokaklara, evlere, arabalara yansıtmıştı. Ferit güneşin ilk ışıklarıyla birlikte yatağından kalktı ve elini yüzünü yıkamaya gitti daha sonra kendisine güzel bir kahvaltı hazırladı. Kahvaltısını yaptıktan sonra derhal yeni iş doğru gitmek için hazırlanıp evden çıktı. Arabasına doğru giderken yukarıdan bir ses duydu:

— İki tane ekmek al bana!

Bu ses mahallenin huysuzu Osman amcadan geliyordu. Ferit işe geç kalmamak için koşa koşa bakkaldan iki ekmek alıp geldi. Osman amca Ferit'i kapıda karşıladı ve şöyle dedi:

— Ne bu acele Ferit?

— Yeni bir iş buldum da ilk günden geç kalmamam lazım.

— İyi hadi git işine.

Ferit kan ter içinde arabasına binip iş yerine doğru yola çıktı. İş yerine vardı fakat yaklaşık on dakika kadar geç kalmıştı ve daha ilk günden patronu tarafından çağrılmıştı. Daha ilk iş gününden geç kalan Ferit tedirgin bir şekilde odanın kapısını çaldı ve içerden şöyle bir ses geldi "GEL!".

— Buyurun efendim beni çağırmışsınız.

— Evet, Ferit seni çağırdım, niçin çağırdığımı biliyor musun?

— Geç kaldığım için mi?

— En azından hatanın farkındasın, bir daha olmasın. Çıkabilirsin

— Sağ olun efendim, iyi günler.

Dedi ve odadan çıktı. Kafasını kaldırdığı an inanılmaz güzel bir hanımefendiyle göz göze geldi. Ferit aşık olmuştu, tatlı bir tebessümle odasına doğru yöneldi ve işlerini yapmaya başladı. Aradan bir süre geçti ve çalışanlar öğle arasına çıktı. Ferit de şirketin kantinine indi ve orada tek başına oturdu. Kantindeyken sabah göz göze geldiği hanımefendiyi gördü. Bir anda cesaretini topladı ve iki kahve alıp hanımefendinin yanına gitti.

— Merhaba, nasılsınız?

— Merhaba, iyiyim sağ olun siz nasılsınız?

- Teşekkür ederim, ben de iyiyim. Sakıncası yoksa isminizi öğrenebilir miyim?
- Feride ben, sizin isminiz nedir?
- Ferit ben, memnun oldum.
- Bende memnun oldum, yenisiniz sanırım.
- Evet yeniyim. Benim size bir şey itiraf etmem gerekiyor. Ben size aşık oldum yani ilk görüşte aşk diyebiliriz.
- Pardon da bu tiple sana kim baksın?

Diyerek masadan kalktı. Dünyası başına yıkılan Ferit ilk önce patronunun yanına gidip istifa ettiğini söyledi daha sonra arabasına binip evine doğru gitti. Eve vardığında Osman amca yukarıdan bağırdı:

- İlk günün nasıldı evlat?
- “Mükemmeldi Osman amca mükemmeldi” diyerek kendisini odaya kapatıp, depresyona girdi.

ÜZÜMLÜ KEK

YILLARIN EKSİKLİĞİ

Sağ elimde tuttuğum şemsiyem sol elimdeki paketleri tutmamı zorlaştırıyordu. Aynı zamanda kolumun altına sıkıştırdığım kocaman çiçek buketi hem ezilmiş hem de ıslanmıştı. Adımlarımı daha da hızlandırarak karşıya geçtim, siyah büyük bir kapının önünde durdum; başımı yavaşça kaldırdım kırmızı bir tabelanın üstünde büyük harflerle bir yazı: Huzurevi. Yaşlı insanların yalnızlığa terk edilmesinin neresi huzur, diye kendi kendime düşünürken huzurevinin müdürü bana doğru geliyordu. Bu kadını oldum olası anlamadım. Bir insan nasıl

sürekli somurtabilir? Sert ses tonuyla “Hoş geldiniz.” dedi. Demir kapıyı açtı, önden yürümeye başladı ve sinirli bir şekilde “Siz devam edin ama unutmayın yalnızca bir saat.” dedi ve arkasına dönüp hızlı adımlarla ilerledi.

Ben uzun yıllardan beri gelirim huzurevine. Yaşlıları görmeyi, onlarla konuşmayı, onlara kitap okumayı çok seviyorum ve her buraya geldiğimde benim de bir gün yaşlanacağım belki de buraya düşeceğim geliyor aklıma. Bugün ilk defa beni görmek isteyen bir teyzenin odasına gideceğim. Her geldiğimde beni istemediğini söyler ve gitmemi isterdi çünkü kaybettiği torununa çok benziyormuşum. Onu mutlu etmek için hiç düşünmeden geldim.

Şemsiyemi kapatıp giriş kapısına yaslardım. Yavaşça kapıyı çaldım, içeriden yumuşak ve kısık bir ses “Gel yavrum.” dedi. Belli ki teyze beni bekliyordu. Kapıyı araladım, kafamı hafif içeri sokarak “Müsait misiniz?” diye sordum. Elinde bir çerçeve vardı. Çerçeveyi çekmeceye koyduktan sonra kafasını salladı içeri girmem için. İçeri girdim, ellerini öptüm ve sandalyeyi çekip yanına oturdum. Teyze sanki beni daha önce görmüş de özlemiş gibi özlem dolu bakışlarla inceliyordu. Gülümsedi ve “Torunum.” dedi.

“Nerede?” diye sordum. “Ah bir bilsem kızım.” dedi, geriye yaslandı ve anlatmaya başladı.

“Eşimi kaybettikten sonra oğlum beni yanına aldı kimseye zararım olmadan oturuyordum odamda yalnız başıma tüm gün. Yerleştikten iki sene sonra dünyalar güzeli torunum doğdu. Torunuma iki yaşına kadar ben baktım ama bir süre sonra gelin beni ister mi? Beni buraya yerleştirdiler 22 senedir buradayım ne gelenim var ne gidenim. Sen de aynı benim torunuma benziyorsun gözlerinden anladım ben.”

Çekmeceyi açtı, çerçeveyi çıkardı ve bana verdi. Öylece bakakaldım. Cüzdanımdan bebeklik fotoğrafımı çıkarıp çerçevenin yanına tuttum. O bebek bendim. Bu teyze benim babaannem miydi? Nefesim daraldı, birden ayaklandım, hızlı adımlarla çıktım odadan. Merdivenlerin korkuluklarına tutundum, başım dönüyordu. Nasıl geldiğimi anlamadan kendimi bahçede buldum. Yağmur dinmişti. Havayı dakikalarca içime çektim. Hiçbir şeye sevinemedim çünkü neye uğradığımı şaşırardım. Ben babaannemin adını bile bilmiyordum ki. Yıllardır ben doğmadan öldüğüne ve zaten görüşmediklerini söylerlerdi. Eğer bugün buraya gelmeseydim sonsuza kadar buna inanacaktım.

KUPA KIZI

GÖKYÜZÜNDEKİ DANS

Bir zamanlar, küçük bir köyde yaşayan genç bir kız vardı. Adı Leyla'ydı. Leyla, geceleri gökyüzüne bakıp, hayal kurmayı çok severdi. Gökyüzündeki yıldızlar, onun için büyülü bir dünya sunuyordu.

Bir gece Leyla rüyasında elinde bir lamba gördü. Sihirli bir lambaya benziyor. Leyla, lambayı incelerken birden lamba hareket etmeye başladı. Lamba parladı ve içinden güzeller güzeli sarı saçlı bir peri çıktı. Leyla şok olmuştu. Peri Leyla'ya filmlerdeki gibi üç dilek hakkı olduğunu söyledi. Leyla, ilk dileğini hemen kullanmak istedi. "Gökyüzünde yıldızlarla dans etmek istiyorum" dedi. Peri, Leyla'yı sihirli bir halıya bindirip, gökyüzüne taşıdı. Büyülü bir yerdi. Resmen büyülenmişti gördüğü manzara karşısında. Leyla, yıldızlar arasında dans etti, oyunlar oynadı doyasıya eğlendi. Gökyüzünde renkli ışıklarla süslü bir dünyaya adım attı.

Unutamayacağı bir anıydı onun için. Hayalleri gerçek olmuştu. Ancak, bu güzelliklerle dolu anların tadını çıkarırken bir gerçeği fark etti: Gerçek mutluluğun, özgür bir kalpte ve sevdikleriyle paylaşılan anlar olduğunu keşfetti. Leyla'nın ikinci dileği, sevdiği insanlarla beraber olmak ve mutlu anlar biriktirmek oldu. Üçüncü dileğini dileyemeden uyanmıştı Leyla. Üçüncü dileğini acaba ne dilerdim diye düşündü Leyla. Karar vermişti. Dilemezdi. Çünkü sahip olduğu en değerli şeyin zaten içinde olduğunu anlamıştı.

Sabah rüyasını annesiyle paylaşmak için heyecanlanıyordu. Leyla anlamıştı ki gerçek mutluluk, sevdikleriyle paylaşılan sıradan anlarda gizliydi. İnsanlar arasında, kalpler arasında dans eden gerçek bir mutluluk bulmuştu Leyla. Ve o gecedен sonra, her gece gökyüzüne bakarken içten bir tebessümle yıldızlara göz kırparak geçirdi zamanını.

KIZILELMA

SESSİZ KALMA

Kenan on üç yaşına yeni girmiş bir çocuktur. Bugün doğum günüdür. Doğum gününe sınıftaki arkadaşlarını çağırmişti. Çok heyecanlı ve hevesliydi. İlk defa bu kadar büyük bir doğum günü planlamıştı. Ama içinde bir korku vardı. Daha önce de böyle bir doğum günü planlamıştı fakat arkadaşları onla dalga geçmiş doğum gününe bile gelmemişlerdi. Bu yüzden çok korkuyordu. Doğum gününü akşam bir kafede kutlayacaktı. Akşam olmasına çok az kalmıştı. Hava kararmak üzereydi. Ama daha hiç kimse gelmemişti. Tam ümidini kesmek üzereyken içeri Tülin girmişti. Kenan Tülin'i görünce çok sevindi ve hemen yanına gitti.

Kenan: Merhaba Tülin, hoş geldin.

Tülin: Merhaba. Kimse gelmedi mi daha?

Kenan: Hiç kimse gelmedi daha. İlk sen geldin diğerleri de gelir herhalde birazdan.

Tülin: Birazdan gelirler onlarda. Dert etme sen. Bu arada doğum günün kutlu olsun. Ne seversin bilemedim ama sana küçük bir hediye aldım.

Kenan: Teşekkür ederim. Düşünmen yeter.

Tülin: Hadi açsana!

Kenan: Tamam. Şöyle geçelim orada açarım ayakta kaldın.

Tülin: Olur.

(Bir masaya geçerler ve Kenan hediyesini açar.)

Kenan: Çok güzel çok beğendim. Tam nokta atışı yapmışsın. Benim kutu oyunları koleksiyonum var artık oraya bir yenisini daha ekledim. Tekrardan çok teşekkür ederim.

Tülin: Ne demek beğenmene sevindim. Diğerlerine mesaj atmamı ister misin?

Kenan: Gerek yok bence. Trafik falan varsa ondan geç kalmışlardır.

Tülin: Tamam biraz daha bekleyelim gelmezlerse mesaj atarız.

Kenan: Olur.

Kenan ve Tülin beraber beklemeye başladılar beklerken de muhabbet ettiler. Artık hava kararmış ve akşam olmuştu. İçerden Kenan'ın annesi gelmişti. Kenan'a pastayı kesme zamanının geldiği söylemişti. Kenan ise ne yapacağını şaşırılmış halde annesine dönüp biraz daha beklemesini söyledi. Tülin Kenan'ın üzülüğünü görünce arkadaşlarına mesaj atmış ne zaman geleceklerini sormuştu. Tam o sırada içeriye Kenan, Ali ve Ela girmişti. Üçü kardeşti. Ela, Mustafa ve Ali'yi karşılamak için kapıya doğru yönelen Kenan'ın koluna Tülin girmiş ve kapıya beraber gitmişlerdi.

Kenan: Hoş geldiniz.

Mustafa: Merhaba.

Ali: Hoş bulduk.

Ela: Selam. Kusura bakmayın biraz geç kaldık. Hediye seçmekte biraz zorlandık da. Kardeşlerim sağ olsun baya yardımcı oldular.

(Ali gülerek Ela'nın kafasına yavaşça vurur.)

Mustafa: Sen Ela'ya bakma onun yüzünden geç kaldık. Bir saat onu mu alsak yoksa bunumu alsak, şu daha güzelmiş yok onu almayalım gibi bahaneler üretti durdu. Yoksa biz çoktan Ali'yle hediyeni seçmiştik.

Kenan: Bu güzel oyun konsolu için teşekkür ederim baya zahmetli bir hediye olmuş. Düşünmeniz yeter.

Ali: Bak gördün mü Ela beğendi işte hediyesini alayım paramı.

Tülin: Ne parası?

Mustafa: Takmayın onları siz boş verin. Eee diğerleri nerede.

Tülin: Diğerleri gelmeyecekmiş.

Ali: Nereden biliyorsun?

Tülin: Mesaj attım. Kenan'ın doğum gününe gidenlerle arkadaşlık kurmayacak dışlayacaklarmış.

Kenan: Benim açımdan sıkıntı yok. Ben alışkınım. Hadi içeri geçelim ve pastamı keselim.

Ela: Bizim açımdan da sıkıntı yok hadi geçelim.

Hep beraber içeri geçip Kenan'ın doğum gününü kutladılar. Çok eğlendiler. O gün birbirlerine bir söz verdiler. Bu arkadaşlıkları asla bozulmayacaktı. Gün sonunda herkes evlerine dağılmıştı. Ertesi sabah okul vardı. Kenan sabah kalktı. Kahvaltısını yaptı. Hazırlandı ve evden çıktı. Okula vardığında ise gördüğü manzara karşısında şok oldu. Okulun kapısının önünde 4 tane erkek çocuk Kenan'ı sıkıştırıp onunla dalga geçtiler. Kenan çok üzülmüş ve korkmuştu ama kimseye belli etmeden içeri girip sırasına oturmuştu. Yanına Tülin gelmişti.

Tülin: Günaydın Kenan ne oldu yüzün bembeyaz olmuş.

Kenan: Günaydın. Yok olmadı bir şey gece biraz geç yatınca uykumu alamadım.

Tülin: İnanmadım ama senin hatırın için inanmış gibi yapacağım. Lakin bir şey olursa bize anlatabilirsin. Hadi arkadaşlarımızın yanına gidelim.

Kenan: Sen git ben ders başlayana kadar burada oturup biraz kitap okuyacağım.

Tülin: Peki ısrar etmiyorum. Görüşürüz.

Kenan: Görüşürüz.

Tülin Kenan da bir şey olduğunu fark etmişti. Çocukların yanına gidip hemen bu durumdan bahsetmek istiyordu. Tam o sırada koridorun sonunda çocukları gördü. Hemen yanlarına gitti.

Tülin: Günaydın. Size bir şey anlatmam lazım.

Ela: Günaydın ama biraz sakın nefes nefese kalmışsın.

Mustafa: Evet olaysız bir günümüz geçmiyor.

Ali: Ya bir susun da kız anlatsın.

Tülin: Belki ben kafamda büyütmüşümdür ama sabah Kenan'ın yanına gittim. Çok iyi gözüküyordu. Ben de sordum bir şeyin var mı diye ama o yok, dedi. Lakin bana hiç inandırıcı gelmedi.

Mustafa: Bence sen büyütmüşsün hepimiz geç yattık ondandır.

Tülin: O da öyle dedi ama dünkü mesajlardan sonra...

Ali: Ne mesajı?

Tülin: Ben dün Kenan'ın yanında her yazdıklarını söyleyemedim. Dün gruba mesaj attığımda bana hiç iyi şeyler yazmadılar. O çocuğun doğum gününe mi gidilir. O çocuk tembel ineğin teki gibi mesajlar attılar. Bize bir şey yapamazlar ama o bizim yanımızda çok saf kalıyor. Bu yüzden bu kadar korktum. Kenan zorbalığa uğramış olabilir.

Ela: Endişelenmekte haklı olabilir Tülin ama bunu önce Kenan'a sormalıyız. Zil çaldı. Dersten sonra Kenan'a soralım.

Ali: Haydi derse gidelim dersten sonra konuşuruz.

Hepsi derse girmiştir lakin Tülin'in içi içini yemektedir. Bu hareketlerine de yansımıştı. Hoca bu hareketlerini fark edince Tülin'in gidip daha sakin olmasını ve bir sorun olursa onunla konuşabileceğini söylemişti. Sonunda ders bitmişti. Hepsi Kenan'ın yanına gitmişlerdi. Konuşmaya kimin başlayacağını tartışıyorlardı. Kenan ise şaşkınlıkla onlara bakıyordu.

Kenan: Aaa yeter başımın etini yediniz bu ne telaş?

Mustafa: Valla onu bize sen açıklayacaksın.

Ela: O öyle mi sorulur Mustafa?

Mustafa: İşte ne güzel sordum.

Ali: Baya iyi sordun.

Tülin: Şey, biz sana bir şey soracaktık.

Kenan: Sorun ama korkutuyorsunuz beni.

Tülin: Şey senle hiç dalga geçen oldu bugün.

Kenan: O da nereden çıktı.

Ela: Hiç kimse sormayı bilmiyor valla ama neyse şimdi konu o değil ben size sonra öğretim nasıl soracağınızı.

Mustafa: Çok biliyorsan kendin sorsaydın.

Ela: Bekleseydiniz soracaktım ama işte neyse şimdi konu başka. Kenan bugün hiç kötü bir olay yaşadın mı?

Ali: Yaşadıysan anlatabilirsin illa bugün için değil daha önce hiç bu okulda kötü bir olay yaşadın mı?

Kenan: Aslında sabah bir şey oldu ama...

Tülin: Ne oldu?

Kenan: Sabah okula tam girecekken 4 tane çocuk benle ilgili kötü şeyler söylediler. Benimle dalga geçtiler. Bunları hiç kimseye anlatmamam gerektiğini söylediler yoksa bütün okula beni rezil ederlermiş öyle dediler.

Tülin: Yanılmamışım. Sabah sorduğumda neden söylemedin ki.

Kenan: Biraz korkmuş olabilirim.

Ali: Peki daha önce böyle bir şey yaşadın mı?

Kenan: Bu okulda birkaç defa galiba.

Ali: Aynı kişiler mi peki?

Kenan: Evet.

Mustafa: Bu durumu hocalara söylemelisin.

Kenan: Olmaz.

Mustafa: Olur, bal gibi olur. Hocalara söylemezsen sadece sana değil çoğu kişiye böyle davranacaklar.

Kenan: Yapamam. Korkuyorum.

Ela: Sen yapmazsan ben yaparım.

Kenan: Tamam ben halledeceğim ama yanımda olursanız.

Ali: Biz senin hep yanındayız merak etme sen.

Hep beraber öğretmenler odasının yolunu tutarlar. Öğretmenler odasının önüne geldiklerinde Kenan Öğretmen'inin yanına gider ve her şeyi anlatır. Öğretmeni duydukları karşısında şok içinde kalır. Öğretmeni bu konuyla hemen ilgileneceğini söyler. Üç ders sonra Kenan ile uğraşan çocukları müdür yanına çağırır ve o çocuklar hakkında tutanak tutulur.

Disipline gönderilir. Disiplin sonucunda ise çocuklar okuldan atılır. Okul çıkışında ise hepsi toplanırlar.

Kenan: Çok teşekkür ederim yanımda olmasaydınız bu işin altından kalkamazdım.

Tülin: Biz bir şey yapmadık her şeyi sen yaptın.

Ali: Bir daha böyle bir şey yaşarsan asla sessiz kalma birilerine söyle.

Ela: Hiç kimse ama hiç kimse böyle durumlar karşısında sessiz kalmamalı.

Kenan: Bir daha böyle bir durum olursa asla sessiz kalmayacağım.

DALGALI DENİZ

KASIMPATI

Saat gecenin üçüne geliyordu, yanı başında uyuklayan kedisiyle ve boş hap kutularıyla, Derda en iyi ve en kötü gecesini geçiriyordu. Yaklaşık yarım saat öncesine gidelim; Derda, dört kutu uyku ilacını başucu sehпасının üzerinden aldı. Bunları ezip suyla karıştırarak içmektense birer birer yutmaya karar vermişti çünkü niyet ile hareket arasında bir kopukluk vardır. O yarı yoldan dönme özgürlüğüne sahip olmak istedi, yine de yuttuğu her hapla birlikte, kararının daha da kesinleştiğini hissetti. İşte Derda'nın bilinci yerindeyken yaptığı son şey bu oldu, pes etmeyi seçti.

Derda ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Bir ara uyandığını ve bir sesin şöyle dediğini hatırlıyordu: “size su getirmemi ister misiniz” Ama şimdi, dört açtığı gözlerini odada dolaştırırken o sözlerin gerçek mi yoksa halüsinasyon mu olduğunu kestiremiyordu.

Tüpleri çıkarmışlardı, ama vücudunun her yanına iğneler batırılmış durumdaydı hala, çırılçıplaktı, üstüne tek bir çarşaf örtülmüş, üstündeki bomboş tavanı seyrediyordu, üşüyordu ama şikâyet etmemeye kararlıydı. “Kollarımdaki kayışları açar mısınız?” Hemşire başını kaldırdı, sert bir sesle hayır dedikten sonra kitabına döndü. Yeni yeni kavramaya başlamıştı, ölmeyi bile beceremiyordu.

Haftalar sonra akıl hastanesinde geçirdiği ilk normal gün olacaktı, koğuştan çıktı, kadınlarla erkeklerin birlikte yemek yedikleri geniş bir yemekhanede kahvaltısını yaptı, böyle yerlerin filmlerde gösterilenlerden ne kadar farklı olduğunu fark etti, her şey soluktu, ağır bir sessizliğe bürünmüştü. Derda'nın muayene günüydü, düşünceleriyle boğuşurken muayeneyi unutacaktı nerdeyse.

Odaya girdiğinde onu asık bir surat karşılamıştı, oysaki doktoru genelde güler yüzlü ve sevecen biriydi. Doktorun gerginliği tüm odaya yayılmış gibiydi, Derda ortamdaki stresi iliklerine kadar hissetmişti. Doktorun iyi şeylerden bahsetmeyeceği aşikârdı ama Derda yine de meraklanmıştı, Derda'nın stresten tüm vücudu sızlarken doktor konuşmaya başladı, Derda adamın bembeyaz yeleşinin yakasında duran sarı lekeye dalmıştı, doktor, okunması zor olan ve kafa karıştıran, saçma ve gereksiz terimlerden, araştırmalardan, testlerden vb. mide bulandırıcı şeylerden bahsederken, Derda'nın duyduğu ses git gide boğuklaşıyor -du, odadan çıktığında aklında kalan şey, birkaç gün içinde ölecek olması ve adamın yakasındaki sinir bozucu şekilde dikkat çeken sarı lekeydi.

“Beş gün içinde, en fazla bir hafta” hemşirenin söylediği buydu. Derda fark etti ki, genç kadın bütün profesyonel görünüşüne ve davranışına, üzgünmüş havasına karşın, söylediklerinden derin bir zevk almaktaydı; sanki kız bu cezayı hak etmişti ve başkaları onun başına gelenden ders alacaktı. Gözlerini kadından ayırmadan gülümsedi: “Demek oluyor ki, başarmışım” dedi. Buraya düşmesinin sebebi intihar etmeye çalışması olsa da ölümünü beklemek onu korkutmaya başlıyordu. Bir avuç hap alarak çabucak ölmek başkaydı, beş gün ya da bir hafta ölümün gelmesini beklemek çok daha başka; hem de bunca acıyı çektikten sonra.

Derda'nın hastanedeki 4. günüydü her zamanki gibi kahvaltı alanına gitmiş tabağını almış oturacak yer bakıyordu, genelde tek oturmayı tercih ederdi, buraya düşmeden önceki hayatında da insanların arasına karışmayı sevmeyen biriydi, oturacak yer bulamayınca bir hasta grubunun arasında yemeğini yemek zorunda kaldı, hastalardan bazıları onunla konuşmaya çalışsa da Derda hiç orali olmadı, fakat bir yandan da konuşmalarını dinliyordu, burada birçok şeye şahit olmuştu, ölümle baş başa olan tek kişi kendisi değildi, orada herkes canlı cenazeydi.

Beşinci güne geldiğinde sancılar ve mide bulantıları başlamıştı fakat Derda bunları umursamıyordu. Burada insanın canı çok sıkılıyordu, Derda canı sıkıldığında koridordaki piyanoyla ilgileniyordu, önceden hayatta tek sevdiği şey piyano çalmaktı, ailesi bunun para

getirmeyeceğini, geleceği için derslerine odaklanması gerektiğini söylüyordu, Derda her piyano çalmak için oturduğunda, ailesini dinlemediği için bir kez daha gurur duyuyordu kendisiyle, koridordaki piyanonun başında saatler geçiriyorken yanına kısa boylu hayranlıkla kendisini seyreden bir adam yaklaştı, uzun uzun Derda'yı izledi, uzun yıllardır kimsenin el sürmediği, her gün yanından geçip orada olduğunu bile fark etmediği şeyin, bazılarının tutkusu olduğunu kavriyorken, gereğinden fazla etkilenmişti. Bu adam hastanenin müdürüydü, yaklaşık bir saat boyunca Derda'yı dinledi.

Derda gece yarısı aniden uyandı, doğrusu uyandırıldı. Müdür başında dikilmiş onu dürtüyordu, Derda'yı odasına götürdü, bugün piyano çalarken ne kadar etkilendiğini anlattı ve ondan bir şey dilemesini istedi. Derda fazla düşünmedi, buradan çıkmak istediğini söyledi. Hastaneden çıktıktan sonra birkaç saat yürüdü, mahallesini son kez turladı evine varana kadar sabah olmuştu hiçbir şeyden haberi olmayan babasıyla son kez kahvaltı yaptı, temizlendi, en güzel kıyafetlerini giyip annesinin mezarına doğru yola çıktı. Yolda satıcıdan aldığı çiçeği mezarın başına koydu ve annesinin yanına uzandı.

MOZİ

GÖLGELERİN DANSI

Gizemli bir geceydi. Ay, bulutların arkasında oyunlarını oynuyordu, yıldızlar sessiz bir dansa başlamıştı. Şehir ışıkları sönmüştü, sadece gölgelerin hüküm sürdüğü bir atmosferdeydi. Karakterimiz Adrian, gri takım elbisesiyle bir parçanın gölgelerine karışmıştı. Geceyi kapsayan bir sessizlik içinde, cebinden çıkarılan eski bir harita ile bir duvarın önünde durdu. Harita, kaybolmuş bir medeniyetin izlerini sürmeye çalışan bir grup araştırmacının elindeydi. Adrian'ın eli, haritanın izlediği yolu takip ederken, günün duvarının bir parçası geri çekildi. Ardında, yıllardır unutulmuş bir geçiş belirdi. Gece, bu gizli programın ortaya çıkmasını sağlayan eski mekanizmanın gıcırtısını izliyordu.

Geçitten içeri adım attığında, Adrian'ın kendisinden bir dünyanın içine çekildi. Antik bir günün kalıntıları, devasa tapınaklar ve bozuk saat gibi çalışan mekanizmalarla dolu bir labirentin içinde kendini buldu. Bu şehir, zamanında kaybolmuşmuş gibi. Adrian, labirentin derinliklerine doğru ilerlerken, bir yandan da haritasını kontrol etti. Ancak harita, bilinmeyen sembollerle dolu tuhaf bir şekilde yazılmıştı. Şehir, onun köşesinde sırlar barındırıyordu ve Adrian, bu gizemli dünyanın kopmasının peşine düştü.

Adrian, antik şehirdeki labirentin gizemlerini çözmeye devam ederken, karşısına çıkan her köşe başı, daha da karmaşık ve esrarengiz bir hale geldi. Antika alınan izlerini takip ederken, zaman içindeki bu labirentin kaybolması tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Labirentin derinliklerinde unutulmuş bir tapınak ortaya çıktı.

Tapınak, altın ve gümüşle süslenmişti, antik sembollerle dolu duvarları ise bilgeliği ve gücü simgeliyordu. Adrian, tapınakta, geçmişin sırlarını nasıl koruduğunu açığa çıkarmak için izlemeye başladı. Ancak tapınak, yalnızca geçmişte değil, gelecekte de içinde barındırılıyordu. Adrian, bir dizi ritüeli ve gizemli sembollerle dolu bir bilginin içine adım attığında, geçmiş ve gelecek arasındaki ince çizginin üzerinde duruyormuş gibi hissediyor. Bir an için, kendisi ona boyun eğmiş gibi görünüyordu.

Bu gizemli odada, antik dönemdeki parçayı yönetmek için geliştirilmiş güçlü bir kristalin olduğu keşfedildi. Kristal, geçmişin anılarını çağırır ve geleceğin özelliklerini görebilir. Adrian, bu gücün, antik kentleri ve sakinlerini korumak için nasıl kullanıldığını anlamaya başladı. Ancak bu sırları çözerken, geçmişin hayaletleri, antik yönetilen koruyucuları olan gölgeler, yeniden hayata dönüyor. Adrian, labirentin içinde onları alt etmeye çalışırken, aynı zamanda kristalin gücünü anlamaya ve kontrol etmeye çabalıyordu. Zamanla yarışan Adrian, kristali kullanarak geleceği gördü. Ancak görülen manzara, şehirdeki bilgeliğin ve gücün bir bedelin taşıdığını ortaya koyuyordu.

Gelecekteki bir felaketi önlemek için, Adrian'ın bir seçim yapması gerekiyordu: Şehri terk edip sintinelikliğini unutmak mı, yoksa gelecek değişim adına bilgeliği kullanarak risk almak mı? Bu zorlu seçimler karşısında Adrian, labirentin süresi boyunca ilerlerken, hem geçmişin hayaletleriyle hem de geleceğin gölgeleriyle yüzleşiyordu. Sonunda, şehrin kapısına vardığında, sadece kendi kaderini değil, aynı zamanda antik şehrin kaderini de belirleyecekti.

Ay, gökyüzünden şehre doğru parlıyordu ve gölgelerin dansı, Adrian'ın kararıyla birlikte bir süreliğine durmuş gibiydi. Ancak gece, sadece bir başlangıçtı ve Adrian, şehri ve kendi içindeki gizemi çözmeye devam edecekti.

HALİTPAŞALI

ÜÇ DOST

Tarih bin dokuz yüz otuz altı Almanya savaştan yeni çıkmış bir devlettir. Haliyle ülke içinde pek çok sorunlar vardı. Nüfus azdı, halk fakirdi ve hükümet bu duruma hiçbir şey yapamıyordu. Çocukları sanki bir malmış gibi sokaklarda satışı çıkararak anneler gözyaşlarını tutamıyordu. Onlarda böyle olsun istememişlerdi ama yapabilecekleri bir şey yoktu. Fakirlerdi, çöpten yemek topluyorlardı onların da yaşaması gerekiyordu. İşte tam bu zamanlarda Almanya'nın fakir şehirlerinden biri olan Frankfurt'ta üç çocuk vardı. İsimleri sırasıyla Andre, Daniel ve Müllerdi.

Bu üç çocuk aynı anadan aynı babadan değillerdi. Ama hepsi birbirine bağlıydı, birbirlerini kardeş olarak görüyorlardı. Andre hırçın, cesur biriydi. Daniel ise onun tam tersiydi korkak ve risk almayan biriydi. Müller ise içlerinde ki en zeki olanıydı. Her şeyi soğukkanlılık ile düşünür en güvenli ve mantıklı yolu seçerdi. Bu sebepten Andre ve Müller çok tartışıyorlardı ve Daniel bu tartışmaların hep arasında kalırdı.

Bir gün Alman Ordusu Frankfurt'un en kalabalık mekânı olan Eski Opera adıyla bilinen bölgeye geldi. Halk askerlerin güzel haberler vermesini bekliyordu ancak komutanın ağzından şu kelimeler döküldü "Ülkemiz zor durumlardan geçiyor, ordumuz çok zayıf Almanya yapılanmaya gidiyor seçim hakkı elinizde değil, on dört yaş üzeri olan tüm erkek çocukları bu meydana yarın öğlen vakti toplansın çocuklarınızı kaçırmaya veya saklamaya çalışmayın aksi takdirde vatan haini ilan edileceksiniz." Bu haberi duyan halk şok oldu. Kimisi coşkuyla karşılarken kimisi de hüznü ve kederle karşıladı. Bu konuşmayı o esnada meydana geçen Andre, Daniel ve Müller de duydu. Andre çok heyecanlandı ve yarını sabırsızlıkla beklediğini söyledi. Daniel haberi duyunca buz kesti ve titreyerek "İstemiyorum" dedi. Müller de istemiyordu ama sebebi korkması değildi bu işte bir iş olduğunu düşündü. Andre "Neyiniz var çocuklar. Vatanım için her şeyi yaparım." dedi. Müller ise "Ben de vatanım için her şeyi yaparım fakat bana göre amaçları farklı." şeklinde cevap verdi. Andre bu cevaba şaşırdı ve çok kısa bir süre Müller'in cevabını düşündü ancak kararından dönmedi çünkü asker olmak istiyordu. Müller Andre'nin kararından dönmesi için çabalıyordu. Daniel ise hâlâ düşünceliydi. Müller "Hepiniz toplanma saatinden önce merkezdeki kulenin önüne gelin." dedi. Daniel ve Andre "Tamam" diye cevap verdi.

Yarın sabah oldu, Müller ikisinden önce kulenin önüne gitti ve beklemeye başladı. Kısa süre sonra Daniel kulenin oraya geldi ve ikili Andre'yi beklemeye başladı. Müller artık

pes edecekken Andre koşarak oraya geldi. Müller içinden “ Sonunda.” diyerek bir oh çekti. Ve açıklamaya başladı. Müller “Almanya bir şeyin peşinde ve bana göre peşinde oldukları şey hiçte güzel bir şey değil, kaçmalıyız ailelerimizin dahi haberi olmamalı yoksa ordu onlara işkence çektirebilir.” dedi ve sustu. Andre şoka uğradı ve Müller’in yakasından tutarak onu kulenin duvarına yasladı bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra “ Sen neler diyorsun vatan haini, seni korkak bilmezdim Müller.” dedi. Müller gibi sakın biri bile bu cevaba çok sinirlendi ve Andre’nin elinden kurtularak ona sağlam bir yumruk attı. Ardından “ Sen kendini cesur sanma asıl korkak sensin sen belki vatan haini değilsin ve kaçmıyorsun ama sen kendinden kaçıyorsun Andre.” diyerek sustu. Andre yanağını tutarken Müller’e vurmamak için kendini tuttu ve oradan kaçtı.

Daniel olanlara şaşırıp kalmış ve oracıkta dizlerinin üstüne çöküp hafif sulu gözleriyle yerdeki taşların aralığına bakarken donakaldı. Müller Andre’ye ettiği laflar içi kendine kızılıyordu. Kendi kendine ”Ben ne yaptım.” diyordu. O sırada Andre kaçtıktan sonra meydan da gezerken toplanan çocuklardan birinin alman askerlerinin elinden kaçtığını gördü. Ona doğru geliyordu. Çocuk Andre’ye “Kaçabildiğin kadar kaç toplanan çocuklar eğer Yahudi’yse öldürülüyor.” dedi. Andre buz kesti ve bir anda Daniel’in Yahudi olduğu aklına geldi. Hiçbir şey düşünmeden Daniel’i aramaya başladı ve belki hâlâ kulenin oralardadır diye düşündü. Kulenin oraya vardığında Daniel’i yerde dalgın şekilde gördü. Müller şaşkınlıkla Andre’ye bakarken “Sen napıyorsun bu...” lafı yarıda kaldı ve Andre Daniel’e “Hemen kaçmamız lazım.” dedi. Daniel çok şaşırda ama cevabı tamam oldu. Müller de onları takip etti. Andre ormana doğru gidiyordu. Müller arkadan” Andre nereye gidiyorsun.” Dedi. Andre ise “Beni izle ve çenenen kapat.” Diye cevap verdi. MüllerAndre’yi böyle görünce bir şey demedi ve takip etti. Ormanın içinde ki bir kulübeye girdiler ve soluklanmaya başladılar. Müller artık dayanamadı ve ”Derdin ne senin.” dedi. Andre “Yahudiler, Yahudileri katlediyorlar.” dedi. Daniel bunu duyunca anne ve baba diye bağırdı ardından kulübeden çıkmak istedi. Ancak Müller izin vermedi. Daniel bırakması için denese de başarılı olamıyordu ama pes etmiyordu. Ancak aynı şekilde Müller de pes etmiyordu.

Andre Daniel’i durdurmak için ona bir tokat attı. Daniel anın şokuyla durdu ve “ Annem ve babam ölecek bırakın gideyim.” dedi. Andre “ Ne yapabilirsin ki, sulu gözün tekisibn.” diyerek cesaretini kırmaya çalıştı. Ortamda oluşan sessizliği tartışmaktan fark edemedikleri radyo bozdu radyodan gelen sese göre Almanya’nın başına yeni biri geçmişti ve ismi Schimit’ti kendisi bir diktatördü. Schmit’in sözleri ise şöyleydi “Almanya eski güçlü ve refah dolu dönemlerine geri dönmeli, bunu başarmak için yardımınız lazım. Yahudilerden

başlayarak Alman ırkını bozan tüm ırkları temizleyeceğiz. Ayrıca Alman olan on dört yaş üzeri çocukları nitelikli asker yapacak ve onları yeni dünya düzeni için kullanacağız.” Andre olanları şaşkınlıkla takip etmişti. Müller haklıydı, Müller’e dönüp baktığında omzunu silkeliyor ve gözleriyle “Sana demiştim.” diyordu.

Schmit’in konuşması sonrası Yahudi çeteleri birleşti ve Almanya’ya isyan etti. Andre ve Müller Daniel için çetelere katıldı. İç savaş devam ederken bir gün ormanda ki çatışmada bir alman askeri Daniel’i hazırlıksız yakaladı, tam ateş edeceği sırada Andre mermiye atladı ve göğsünden vuruldu. Andre yere düştükten sonra Daniel koşarak yanına gitti ve durumuna baktı. Andre hafif sırttı ve oracıkta hayata gözlerini yumdu. Daniel sinir ve hırsıyla Alman askerlerini teker teker indirdi. İyice zayıflayan Almanya teslim oldu.

Hükümet düştü, generaller ve görevliler infaz edildi. Schmit intihar etti. İki dost kalan Müller ve Daniel’in birlikteliği çok sürmedi, Müller sirozdand öldü. Tek başına kalan Daniel adaletli ve herkesin hakkının olduğu bir dünya inşa etmek için söz verdi.

TERCÜMAN

SADECE TANRI BİLİR

Sıcak bir temmuz akşamıydı. Boran Bey ve Lavinya Hanım yine tartışıyorlardı. Sesleri komşuları bile rahatsız etmişti ki üst komşuları kapıyı çalmaya başlamıştı. Nerdeyse kapıyı bile duymuyorlardı kendi seslerinden. Üst komşuları Şule Hanım en son çareyi kapıyı yumruklamakta bulmuştu. Lavinya Hanım üstünü başını toplayarak kapıyı açmaya gitti. Kapıyı açtığı anda Selma Hanım:

—Ne oluyor efendim, nedir bu ses? Saatlerdir soluksuz tartışıyorsunuz sakinleşin yahu tüm apartman sizi dinledi. Bunları duyan Lavinya Hanım mahcup bir ifadeyle:

—Kusura bakmayın Şule Hanımcığım yine aynı sebepler, bir türlü anlaşamadık.

Şule Hanım hemen atıldı:

— Boran Bey’i çağırım bir de ben konuşayım bari.

Lavinia Hanım bir umut düzeleceğini düşünerek Boran Bey'i çağırılmaya gitti. Lavinia Hanım Boran Bey'e durumu anlattı. Şule Hanım'ın adını duyunca Boran Bey'in tüm siniri bir anda kaybolmuştu sanki. Lavinia Hanım bunu fark etse de sesini çıkarmadı. Ne de olsa Şule Hanım 20 yıllık komşularıydı. Boran Bey kısa bir hazırlıktan sonra nihayet evden çıkmıştı. Şule Hanım o kadar mutluydu ki kapıda bekliyordu Boran Bey'i. Boran Bey bunu kapıyı çalmasıyla hemen açılmasından anlamıştı. Şule Hanım Boran Bey'i gördüğü gibi boynuna sarılmıştı. Boran Bey Şule Hanım'ı iterek:

— Ne yapıyorsun kapının önünde, bir gören olacak şimdi! Şule Hanım bozulduğunu belli etmeden:

— Aman canım kim görecek sanki. Neyse haydi içeri gel.

Boran Bey salona geçtikten sonra onun için hazırladığı ikramları getirmek için mutfığa gitti. Boran Bey elini yüzünü yıkadı, üstünü değıştirdi ve Şule Hanım gelene kadar balkona çıkıp sigarasını bile içti. Bu evi kendi evi gibi iyi biliyordu. Sonuçta haftada üç kere uğruyordu.

Çok geçmeden elinde tabaklarla Şule Hanım içeriye geldi. Tabakları gören Boran Bey'in yüzünde bir gülümseme oluştu. Şule Hanım'ı yanaklarından öptü ve hazırladıklarını yemeye başladı. O yemekleri yerken Şule Hanım Boran Bey'i soru yağmuruna tutmuştu. En son Boran Bey dayanamayıp olanları anlatmaya başladı:

— Bana karşı eski sevgisi kalmadı bunu sende biliyorsun. Benimde ona karşı hislerim yok oldu ama hepsi onun yüzünden. Özellikle son bir aydır ne kendisiyle ilgileniyor, ne yemek yapıyor, ne de temizlikle ilgileniyor. Her gün dışarıya çıkıyor nereye gidiyor bilmiyorum. Her zaman yorgun olduğunu söylüyor. Ben de bugün konuşmaya karar verdim, olanlar oldu işte. Benimle ilgilenmiyorsun deyip durdu. Sanki kendisi benimle çok ilgileniyor da... Bunları der demez Şule Hanım konuşmaya başladı:

— Boşan sen de o zaman. Bu kadını mı çekeceksin? Eviyle, kocasıyla ilgilenmeyen kadın mı olurmuş canım, hayret bir şey! Bak bana. Hem evimle ilgileniyorum; yemeğimi, temizliğimi yapıyorum hem de kendime bakıyorum. Ayrıca seninle de ilgileniyorum. Bulmuş senin gibi adamı bir de beğenmiyor.

Bunun üzerine Boran Bey:

—Ne yaparsa yapsın bu saatten sonra, bizim ilişkimizi öğrenmesinde, diyerek Şule Hanım'ın ellerini tuttu. Şule Hanım kafasını onaylar biçimde salladı ve Boran Bey'e sınıksıkı sarıldı. Biraz daha birlikte vakit geçirdikten sonra Boran Bey eve gitmesi gerektiğini söyledi. Şule Hanım onu geçirmeye gitti. Kapıyı açtı ve son kez sarılmak istedi. Tam onlar sarılırken biraz aşağıdan bir hıçkırık sesi duydular. İkisi de kafalarını sesin geldiği yere çevirdiler. Ne görsünler!

Lavinia Hanım gözyaşları içinde onları seyrediyordu. Boran Bey kendini bir anlığına kötü hissetti. Tam yanına gidecekti ki Lavinia Hanım elindeki valizlerle hızla dışarı çıkmıştı. Boran Bey peşinden gidip gitmemekle kararsız kalmıştı fakat eve gitmeyi seçti. Evde Lavinia Hanım'ın hiç eşyası kalmamıştı neredeyse. Biraz daha evde gezindikten sonra gözüne bir not ilişti. Üstünde “Sevgili kocam Boran'a” yazıyordu. Boran Bey iyice meraklandı ve açıp okumaya başladı.

Notta şunlar yazılıydı:

“Sevmiyorsun artık beni biliyorum. Hiçbir şeye yetişemedim son zamanımda. Ne kendime, ne eve, ne de sana. Bir hastalığım olduğunu söyleyemedim asla, en azından son zamanlarımda eskisi gibi olabilelim diye. Ama olmadı. Birlikte geçirdiğimiz 36 yıl bu son bir yılda hiçe, biz ise iki yabancıya döndük. Bunların hepsi benim suçum, biliyorum. Her gün dışarı çıktığımda sana kontrole gittiğimi söylemediğimden, hastalığımın son evre olduğundan, bir çaresi olmadığından, kemiklerimin ağrısından... Tüm bunlardan sana bahsetmediğim daha doğrusu bahsedemediğim için bu haldeyiz. Eğer sana olanları anlatsaydım bunca yılı hiçe sayıp bırakıp gider miydin beni? Kardeşim dediğin, her ihtiyacına koşturduğumuz Şule Hanım'a gider miydin? Bunları nereden bildiğimi, kimden duyduğumu merak ediyorsun, söyleyeyim hemen. Aslında kimseden duymadım, hepsini kendim gördüm. Şule Hanım'ı gördüğünde gülen gözlerinin içini gördüm, onun yanından geldikten sonra gülen dudaklarını gördüm ve en çok da onun için atan kalbini gördüm...

Bu sana son satırlarım olacak, evimizde geçirdiğim son dakikalarım olacak. Çünkü ben gidiyorum bir tanem. Her gün gittiğim o hastaneye gidiyorum. Fakat bu sefer eve geri dönemeyeceğim. Bunu bilmek bile canımı çok acıtıyor. Bizi böyle bir ayrılığın beklediğini kim bilebilirdi ki? Kimse, Tanrı'dan başka hiç kimse ölümün bizi bu denli acı bir şekilde ayracağını bilemezdi. Diyeceğim onca şey var fakat yazamıyorum. Çünkü bu aciz bedenim daha fazla dayanamıyor. Senden son isteğim ne olursa olsun beni affetmen. Bunu yapacağını umuyor ve yanaklarından kocaman öpüyorum. Kendine dikkat et.”

Boran Bey'in gözleri dolmuştu. Saatlerce aynı notu tekrar okudu. Kendine çok kızgındı. Lavinya Hanım'ın aksine tüm suçu kendinde bulmuştu. Eşiyle niye daha fazla ilgilenmek yerine başka kadınlara koşmuştu ki? Fakat biliyordu ki artık her şey için çok geçti. Bu çaresizlik hissi onu yiyip bitiriyordu. Son bir şansı vardı artık. O da Lavinya Hanım'ın yattığı hastaneyi bulmaktı. Fakat her şeyden önce Şule Hanım'la olan ilişkisini bitirmeliydi. Üst kata çıktı, kısa bir konuşma yaptı ve Şule Hanım'ın diyeceklerini bile dinlemeden evden çıkmıştı. Soluk soluğa tüm hastaneleri geziyordu. Uzun arayışının sonucunda nihayet bulabilmişti Lavinya Hanım'ın kaldığı hastaneyi.

Oda numarasını öğrenmiş, odayı bulmaya çalışıyordu. Hastanenin her yerini aradıktan sonra sonunda kapısının önüne gelmişti. İçeri girmeye çekinmişti birden. Yarım saat boyunca kapının önünde dikildi ve düşündü. Yarım saatin sonunda kapıyı çaldı ve içeri girdi. Lavinya Hanım içeride televizyon seyrediyordu. Gelen kişinin kim olduğuna bakmak için kafasını çevirdiğinde gözleri şaşkınlıktan yerinden fırlayacaktı. Onun bu hastanede kaldığını nereden biliyordu ki? Aklındaki soruları sonraya bırakmıştı. Çünkü Boran Bey'i çok özlemişti. Fakat Boran Bey'in onu özlediğini düşünmüyordu. Ta ki Boran Bey'in gözyaşları içinde ona sarıldığını görene kadar.

Lavinya Hanım çok şaşırılmıştı fakat özlem duygusu şaşkınlığını bastırmıştı. Kocasını o kadar çok özlemişti ki ölmeden önce ona sarıldığı için kendini çok mutlu hissediyordu. Sarılma faslı bittikten sonra uzun uzun konuştular. Bu uzun konuşmanın sonunda neredeyse eski hallerine dönmüşlerdi. İkisi de çok mutluydu. Lavinya Hanım'a güç gelmişti sanki. Hastaneye burasının onun mezarı olacağı düşüncesiyle yatmıştı fakat şu an evine gidebileceğini bile düşünmeye başlamıştı. Günden güne daha iyi hissediyordu artık. 5 ay olmuştu birlikte aynı hastane odasında kalıyorlardı. Taburcu olma haberini beklerlerken bir şubat akşamı Lavinya Hanım çok kötü olmuştu. Apar topar yoğun bakıma alınmıştı. Boran Bey ne yapacağını bilemez şekilde bekliyor ve ağlıyordu. Sabaha kadar bekledi kapısının önünde. O daha beklerken yoğun bakımda Lavinya Hanım'la ilgilenen doktor yoğun bakım ünitesinden çıktı. Üzgün bir ifadeyle Boran Bey'in yanına geldi ve Boran Bey'in duymak istemeyeceği o cümle dudaklarından döküldü:

“Başımız sağ olsun.”

Boran Bey bu cümleden sonra devamını dinleyemedi ve oracıkta yere yığıldı. Doktorlar hemen müdahale etti fakat ne çare. Oracıkta kalp krizi geçirmişti. Öğlene doğru morgdan çıkarılıp defnedilmeleri için cenaze aracına koydular iki bedeni. İkisini de yan yana

defnettiler ve mezarlarına en güzel çiçekleri ektiler. Gerçekten de Tanrı'dan başka kimse ölümün nasıl geleceğini bilemezdi.

PIERCING

GELECEĞİN SENİN ELİNDE

Sabah gözünü açtığı gibi gök gürledi. Diğer insanlardan farklı olarak gök gürüldemesi, yağmur, soğuk hava ona huzur veriyordu. Kat kat giyinip sıcak bir şeyler içmek ona yaşam enerjisi veriyordu. Miray bugün motive olmuş bir şekilde yatağından kalktı, saçını tarayıp topladı. Bugünün onun için çok verimli geçmesini istiyordu. Gününün güzel geçmesi için ilk olarak güzel bir kahvaltı yapmalıydı. Annesi hep böyle derdi. Kahvaltıdan sonra odasını topladı. Hemen bir mum yakıp gününü planlamaya başladı

Miray'ın hayalleri vardı. Yaşama amacı vardı. Her şeyden çok istediği bir hayat vardı önüne. Miray gibi insanlar çok nadir bulunur. Genelde on altı on yedi yaşındaki insanlar, hayatı çok ciddiye almazlar, gelecekte ne yapacaklarını çok fazla düşünmezler. Bir yaprak gibi savrulup giderler sonra da niye böyle oluyor diye üzülürler. O gelecekte ne yapmak istediğini ve o hayalini gerçekleştirmek için hangi şartlar altında çalışması gerektiğini çok kapsamlı bir şekilde düşünür.

Bu hayatta en önemli şeylerden biri yanındaki arkadaşları olduğunun farkındaydı. Arkadaşların, vakit geçirdiğin insanlar nasılsa, vakitlerini nasıl geçiriyorlarsa, hayat hakkında ne düşünüyorlarsa, hedefleri neler ise sen de fark etmeden onlara dönüşürsün. Onun için çevresindeki insanlar az ve öz olmalıydı. Miray'a göre herkes ile yakın olan, herkese her şeyini anlatan insanlar bir gün kesinlikle bundan pişman olurdu. Diğer önemli şey ise çevresindeki insanlara karşı kibar olmaktı. Kaç yaşında olursa olsun kimsenin kalbini kırmadan, insan ayırmadan iyi niyetli yaklaşmaktı amacı. Bunlar kadar önemli olan diğer şey ise insanları affetmektir. Affedici bir insan olmak içinde dolduramadığın boşlukları doldurmanı sağlar, anlamlandıramadığın soruları cevaplamanı sağlar. Çünkü insan olmanın getirdiği bazı normal özellikler vardır: hata yapmak gibi. Herkes pişman olur. Mükemmel olamaz hiçbir zaman. Bunların farkında olduğu için hayata daha iyimser bakıyordu. Başına gelen olayları anlamlandırabiliyordu. Hata yaptığını kabul etmekten korkmuyordu.

Miray bu şekilde düşünmeye başladığından beri karşısına çıkan insanlar da Miray'a benziyordu ve bu durum onu şaşırtıyordu. Sanki tanıştığı insanlar Miray'a destek olmak için

gönderilmiş gibi geliyordu. O da bu durumu fırsat bildi her zaman. Miray'ın hedefi ise hep hayalini kurduğu kendi parasını kendi kazanan, yüksek şartlarda yaşayan, dışarıdan bakıldığında ne kadar özgüvenli ve güzel olduğu anlaşılabilir biri olmaktı. Diğer isteklerinin de bunlarla beraber geleceğine inanıyordu.

İyi iş demek iyi arkadaşlık demektir. O iyi işin getirdiği ekonomik ve psikolojik rahatlık ona yeterdi. Geniş ve aydınlık bir evde yaşamak istiyordu. Şimdi düşünmesi gereken tek şey hayalini kurduğu dünyaya ulaşması için ne yapması gerektiğiydi. Ne yazık ki Miray için her şey böyle düzenli gitmiyor, sürekli motivasyonunu kaybediyordu. "Ya yapamazsam?" düşüncesi çok korkutucu geliyordu. En son girdiği denemede istediği başarıyı elde edemediği için eve gidip direkt uyumuştur ama artık onu yeni bir dönem bekliyordu.

Yağan yağmurun kokusunu duymak için camını sonuna kadar açıp, kalın hırkasını giyip kötü geçen denemesini önüne koydu. Büyük bir odaklanmayla yapamadığı soruları inceledi, tekrardan çözmeye çalıştı. Başarının bir süreç olduğunu, büyük düşüşler yaşayacağını ve sonra tekrardan daha hızlı şekilde ayağa kalkması gerektiğini kabul etti. Bu süreçte onun her zaman yanında olan bir arkadaşı vardı. Sürekli birbirlerini motive edip ayağa kalkmalarına yardımcı oluyorlardı. En yakın hedefi bir hafta sonra gireceği denemeden yüksek bir sonuç almaktı ama evde kâğıdına odaklanmıyor, sınıf ortamı gibi olmuyordu. Bunu fırsat bilip kendine örnek aldığı başarılı insanlar gibi kütüphaneye gitme kararı aldı.

Kapaklı bir kaba meyveli yulaf ezmesi, termosuna da sıcak kahve koydu. Bunları hazırlarken içinde oluşan mutluluğu tarif bile edemezdi. Daha sonra çantasını ve kulaklığını alıp kütüphaneye yürümeye başladı. Onun için şu anlık ders çalışmaktan başka bir yol görülemezdi. Onun şuan yaptığı şey ders çalışmaktan ibaret değildi. Aslında geleceğini inşa ediyordu. Yüksek standartlarda yaşayacağı geleceği için o masada oturuyordu.

Miray kütüphaneye gittiğinde kendisi gibi bir sürü insanı bir arada gördü. Hepsisi motive olmuş bir şekilde hazırlıklarını yapıp buraya gelmişlerdi. Hayalleri olan bir sürü insan... O gün Miray'ın geçirdiği en verimli gündü ve bir sonraki denemesine kadar her gün kütüphaneye gitti. Artık büyük gün gelmişti. Günlerce çalıştığı denemeye girme vaktiydi.

Diğer sınavlarından farklı olarak hiç stres yapmamıştı. Çalıştığının bilincinde olmak onu rahatlatmıştı ve deneme bittiğinde çok enerjik ve mutluydu çünkü çok güzel geçmişti. Kafasına koyduğunda başaramayacağı bir şey olmadığını bir kez daha anlamıştı.

OMARCNDMTA

BALIM

Kumsal o gece duşunu almış, kumral ipek gibi saçlarını taramış, deri ceketini almış ve kafasını dağıtmak için deniz kenarında yürümeye gitmişti. Karşısına atarcasına çıkan sapsarı kedi yavrusunu görünce irkılmışti. Kafasında ki düşünceler onu bu dünyadan almış hayal alemine götürmüştü sanki. Kediyi görünce uzun zamandır gülümsemeyi unutmuş, soğuktan kurumuş dudakları gerildi ve küçük bir gülümseme yayıldı yüzüne. Kalbine ise sıcaklık ve mutluluk...

Kediyi sevmek için eğildi fakat kedi az önce onun için koşarak gelmemiş gibi bir anda atlayarak koşar adımlarla bir yöne gitmeye başladı. Kumsal şaşırılmışti. Kedi birkaç saniyeliğine arkasına dönüp gecenin o karanlığında bile parıl parıl parlayan gözleriyle Kumsal'a baktı. Kumsal kediciğin bir şeyler anlatmaya çalıştığını anlamışti, sanki içine garip bir şeyler doğmuştu. Biraz daha düşünürse küçükken okuduğu masallarda ki gibi konuşurmaya başlayacaktı kediyi. Biraz tereddüde düşse de kedinin peşine takıldı.

Yolları pek uzun sürmedi.

Kedi onu küçük bir sandalın yanına getirmişti. Kedici sandala uçarcasına atladı. Kumsal sandala baktığında orada uyuyan o tahminen otuzlu yaşlarda üzerindeki deri cekete sarılmış olan adamı gördü. Üşüdüğü her halinden belliydi. Kumsal ne yapacağını bilemedi. Kedici adamın üzerine atladı ve ona sürtünerek miyavladı. Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu. Adam ise hiç hareket etmiyor ölü gibi yatıyordu. Kumsal bir sorun olduğunu anlamışti adamın yanına sandala gitmesi ne kadar doğru olurdu bilemiyordu. Adam tehlikeli biri olabilirdi. Bunları düşünürken kedi bu sefer daha sesli ve ciyaklarcasına miyavladı.

Kumsal sorunun büyük olabileceğini o an idrak etti ve temkinli adımlarla sandala atladı. Adamın yanına gidip önce "Beni duyuyor musunuz?" diye sordu. Ama adamda her hangi bir hareketlilik olmadı. Sonra yanlış olduğunu bile bile adama dokunup sarsmaya başladı. Adam en sonunda yaşam belirtisi gösterdi, hareketlendi. Kumsal hemen geri çekildi. Adam gözlerini açınca adamın yakışıklılığı daha da ortaya çıkmışti. Kumsal hemen ne düşündüğünü hatırladı ve kendi kendine utandı. Adam sorgulayan gözlerle Kumsal'a bakıp doğruldu. Kumsal bunu anlayıp hemen kediyi ve başından geçen olayları kısaca özetledi. Adam hiç şaşırmamış ve tatlı bir şekilde gülüyordu. Sonra kediyi onun baktığını, kısa bir süredir burada beraber yaşadıklarını ve daha önce de birkaç adamı daha tepesinde topladığını anlattı. Kumsal'ın ağzından da bunları duyunca küçük bir kıkırdama çıktı.

Adam uyku sersemliğini üstünden atmış ve gözü kısa süreliğine Kumsal'ın gülüşüne takılmıştı. Ama hemen kendine geldi ve "Kahve ister misin?" dedi. Kumsal kendini onun yanında değişik hissetmişti. Uzun zamandır tanışıyor gibydiler. Hemen güvenmişti. Beraber kahve içtiler, muhabbet ettiler. Kumsal saatin geç olduğunu farkına varınca vedalaştılar ve numarasını aldı. Evine gitti, onu düşündü.

Kumsal ve adam o gecedan sonra hiç konuşmayı kesmediler. Bütün hayatları boyunca birbirlerini bekliyormuş gibydiler. Beraber eve taşındılar ve sarı kediyi de sahiplendiler. Kedinin adı "Balım" oldu. Onları birleştiren simgeleri idi artık...

BAL

GİZLİ TARİH

Trenden ilk indiği andan itibaren soğuğu iliklerinde hissediyordu. Bu havalarda Hampden havası insanı fena yapardı. Ama yine de soğuğa rağmen durmadan yürümeye devam etti, etrafta hiçbir şey olmaması da aklını kurcalamamış değildi. Hampden'a okul için gelmişti sıcak, güneşli Kaliforniya'dan. Burasının geldiği yerlere en ufak bir benzerliği bile yoktu, oranın sıcak, güneşli, neşeli havası, insanlarına dair tek bir iz bile yoktu. Buraya alışmak onun için pek de kolay olacak gözüküyordu. Hava hep soğuk, kapalı ve özellikle kışları karlı ve yağmurlu geçirdi. Bu güneşli çocuk için oldukça zor olacak gibi görünüyordu.

Burada kuracağı yeni hayatıyla ilgili düşünceler aklını kurcalarken kasaba meydanına sonunda ulaşabilmişti. Meydan olmasına rağmen terk edilmiş gibi gözüküyordu. Buranın Vermont'un küçük bir kasabası olduğunu bilse de bu kadarını da beklemiyordu doğrusu. İşte Hampden'ın büyüğü de havasındaki bu gizemdedir.

Çevrede okula nasıl ulaşabileceğini sormak için birilerini -daha doğrusu buranın lanetli, terk edilmiş bir yerleşke olmadığından emin olmak için herhangi bir canlı- ararken küçük kaldırımların birinde eski, oldukça eski, bir tabelada aradığını buldu. "Hampden Üniversitesi."

Yine uzun bir yürüyüşten sonra okuluna ulaşmıştı Laurie. Yolda gördüğü insanlar sayesinde de doğru yerde olduğunu anlamış olması için rahatlatmış, hatta daha bu kadar yeni

olmasına rağmen burası hakkında yeni bir şey bile öğrenmişti. İlk başta gördüğü kasaba meydanı yaklaşık dört yıldır kullanılmıyordu. Bunun sebebinin ise kafasından geçen ilk düşünceyle benzer olması komik gelmişti Laurie'ye. Halk, dört yıl önce o festivallerin, etkinliklerin ve daha ne farklı şeylerin yapıldığı bu meydanı belediye başkanının ve ailesinin tüyler ürpertici ölümünden sonra terk edip biraz uzaklaşmıştı oralardan. Bu cinayet, herkes cinayet olduğuna inanıyor ama hiçbir delil yok, eyalet polisleri de dahil kimsenin çözemediği bir gizem olarak kalmış.

Laurie bu sırada çoktan kalacağı yurdu bulmuş, yerleşmişti bile. Sonunda sıcak bir yerde olmak güzel olsa da ana binaya geçip dersleriyle ilgili halletmesi gereken şeyleri yapmalıydı. Latince de oldukça iyiydi ve bunun üzerine bir şeyler yapmak istiyordu üniversitede. Ama bunun kendi adına pek de hoş bir hikâyeye bitmeyeceğinden haberi yoktu tabi zavallı çocuğun. "Maalesef Profesör Lucien öğrencilerini kendisi seçer, zaten dersini alan sadece dört öğrenci var. Bu dersi alanlar biraz... Diğerlerinden biraz farklılar. Zamanla anlarsın sen de, sadece buralarda dikkatli olmanı tavsiye ederim. Yenisin o yüzden dikkat et." Hiçbir şey anlamamasına rağmen görevli kadını geçiştirip Latince profesörünü bulmaya odaklanmıştı kendini. Eğer kendine göre öğrenci seçiyorsa o da istediği öğrenci olurdu madem.

En sonunda koca binayı dolaşmanın ardından en üst katın boş koridorlarının birinden gördüğü ışık huzmesiyle hedefine ulaşmıştı. Tam kapıyı tıklatacakken kapının açılmasıyla kendini bir anda geri çekti. İçeriden dört kişi çıktı, bunlar Lucien'in öğrencileri olmalıydı. Hepsi birbirinden çok farklı ama bir o kadar da benziyorlardı. En önde aralarındaki tek kız olan siyah kısa saçlı kız geliyordu, üstünde dizinin biraz üstünde bir etek, gömlek ve ceket vardı. Hepsi de aynı o kız gibi şık giyimliydiler. Laurie'nin yanından bir Laurie'ye bir birbirlerine bakarak geçip gittiler. Onlar kaybolduktan sonra dönüp neden geldiğini hatırladı. Tekrar içeri girdi...

Bu kasabaya geleli neredeyse iki ay olmuştu. Bu süreçte yaşanan şeyler ise bindiği trende hayal ettikleriyle yakındam uzaktan alakalı değildi. İlk olarak dersler hiç hayal ettiği gibi değildi. Her gün Lucien'in odasında hepsi beraber toplanıp saatlerce Latince, Latin tarihi ve mitoloji hakkında tartışıyorlardı. Gruptakilerle de iyice yakınlaşmış, onları tanımaya başlamıştı. Kendisi şimdilik onları tanıdığını sansa da pek öyle değildi gerçekler. Dersten çıkarken arkasından Charles seslendi:

—Laurie, şimdi bizim eve geçiyoruz hepimiz hafta sonunu orada geçireceğiz gelirsin, değil mi?

Bu Charles, grubun ağabeyi gibi bir şeydi. Laurie'den önce hepsi 4 yıldır beraber olduğundan artık aile gibi samimiyetleri oluşmuştu. Buna rağmen Laurie'yi hiç dışlanmış hissettirmeyip aralarına almışlardı. Nereye gidecek olsalar hep onu da çağırıyorlardı, evlerine bile! Bu samimiyet onun için çok fazlaydı, hayatı boyunca hep dışlanan birisi olduğunda buraya gelirken de arkadaş edineceğini düşünmemişti. Diğer herkesten biraz daha farklı olduğu için hep köşede bırakılmış küçük Laurie, büyüyünce 4 tane arkadaşı olacağını öğrense havalara uçardı. Ta o zamanlardan, küçüklüğünden beri hep mitolojiye, mitolojik yaratıklara, direkt tarihe çok ilgi duyardı Laurie. Sürekli bunları araştırıp sorular sorardı, dışlanmasının sebeplerinden biri de buydu.

—Tamam, gelirim.

Charles ile anlaşıp yurt odasına geri döndü. Onlar saat sekizde gelip Laurie'yi alacak ve eve geçeceklerdi. Charles ve ikizi, gruptaki tek kız olan Camila, oldukça zenginlerdi ve kasabadan 15-20 kilometre uzaklıkta ailelerinin bir evleri vardı. Bu eve ev demek az kalırdı Laurie'ye göre. Kaliforniya'daki evleri bu malikânenin iki odası kadar falandı herhalde.

Charles ve Camila kardeşler dışında Francis ve Sam vardı bir de. Francis de ailesinden zengindi, istese okumasına bile gerek yoktu ama ısrarla okumak istemişti. Biraz ailesinden uzaklaşabilmek için olduğunu düşünüyordu çünkü araları pek iyi değildi duyduğuna göre. Sam ise hepsinden daha farklıydı. Aslında diğerleri kadar zengin değildi ama ondaki hava hiçbirinde yoktu. Ailesine bir yerlerden para gelmişti ve annesi de biricik oğlunu özel bir okula göndermek istemişti. Babası da bir gece sarhoşken kalan tüm parayı kumarda kaybetmişti. Aslında Sam'in okula devam etmemesi gerekiyordu ama bir şekilde halledildi o diyordu hep. Charles bir şeyi geçiştirmek istercesine bu yüzden de Laurie ne kadar merak etse de bir daha konuyu açmamaya çabaladı. Grubun içindeki en farklı karakter ise şüphesiz Laurie'ydi.

Kendisi bu okula burslu gelebilmişti, zaten öbür türlü pek de bir seçeneği yoktu, Kaliforniya'daki lisesinde onu tek anlayan kişi olduğunu düşündüğü öğretmeninin sayesinde buradaki Latin eğitiminden haberi olmuş ve yine onun oluşturduğu şanslarla gelebilmişti buraya. Diğerlerinin aksine o çalışmak zorundaydı çünkü işler sarpa sardığında sırtını yaslayabileceği ne bir maddi durum ne de bir ailesi vardı. Aslında ailesi hayattaydı hatta buraya gelene kadar hâlâ beraber yaşıyorlardı ama Laurie onlar için hiçbir zaman olmamıştı. Laurie de hiçbir zaman onların eksikliğini hissetmediğini düşünerek hayatına devam etmişti. Saat sekizi üç geç Charles'ın araba kornasının sesiyle odadan ayrılıp aşağı indi.

Arabaya bindi ama bir gariplik olduğunu sezmişti yine de çaktırmadan devam etti. Yol boyu hiçbirinin ağzı bıçak açmadı. Arabayı park edip eve ilerlemeye başladıklarında Laurie ilk trenden indiğinde havada hissettiği o gerginliği, gizemi yine iliklerine karar hissetmişti. Ne olduğunu bilmiyor olsa da bir şeyler olduğundan kesinlikle emindi. Okula başladığından beri arkadaşlarını tanımıştı. İçi içini kemiriyordu ve artık bu sessizliği bozmanın vaktinin geldiğini düşündü:

—İyi misiniz çocuklar? Biraz gergin gibisiniz.

Sorusundan sonra yine bir süre cevap alamadı. Bu süre içinde gecenin sessizliğini bölen tek ses Camila'nın anahtarlarının sesiydi. Kapı sonuna kadar açıldı, Charles kapıyı tutarak herkesi içeri alırken Laurie'yi cevapsız bırakmamaya karar verdi sanırım:

—Bir şey yok dostum, hepimiz çok iyiyiz.

Yüzündeki kocaman gülümsemeyle sözlerini inandırıcı hâle getirdiğine inansa da Laurie o kadar da saf değildi, neyin doğru neyin yalan olduğunu anlayabilecek kadar zeki bir çocuktü. Yine de çok üstelemek istemedi ne de olsa eninde sonunda kokusu çıkardı ortaya. Saat gece ikiyi vurduğunda hepsi salondaki koltuklarda neredeyse sızmışlardı. Gece gençler adına hareketliydi. Kendini kaptırınca ilk geldiklerinde olanlar Laurie'nin de aklından tamamen uçup gitti. Artık hepsinin sızdığına emin olduktan sonra Francis ve Charles, tek ayık olanlar, arabanın anahtarını da alarak bagajdaki iki büyük çantayı almaya gittiler. Herşey uzun zamandır belliydi aslında. Sadece o görmek istememişti.

Gerçekten arkadaş edindiğine, onların onu gerçekten kendilerinden biriymiş gibi gördüğüne inanmıştı. Yeni arkadaşlarını tanıdığına da inanmıştı. Aklından geçen düşünceler birbirine girmişti. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Charles ve Francis'in sızdığını düşündükleri Laurie ikilinin planını bozmuştu. Laurie ikilinin ayak seslerini duyunca kalkmış ve eve geri dönene kadar pencereden onları takip etmişti. Bir şeyler döndüğünü biliyordu, şahit olduklarından sonra datamamen emin oldu. İkili eve girecekken Laurie de bir şey çaktırmamak adına koltuğa geri dönüp eski pozisyonunu aldı. Charles önde Francis arkada beraber taşıdıkları fazla büyük çantalarla bodrum katına indiler. Laurie buraya geldiği ilk günden beri asla inmemesi gerektiği, hiçbirinin de inmeye cesaret edemediğini söylediği bodrum kata. Olaylar birbirini izledikçe Laurie de iyice meraklanmaya başladı. Kafasındaki ne yapması gerektiği münakaşasını arkadaşlarının peşinden inme seçeneği kazanmıştı. Merakına fazla dayanamayan bir çocuktü bu Laurie. Başına ne geldiyse de bundan gelmişti hep

hayatında. Ama bazı şeyler sende çok büyük etki yaratana kadar ders çıkarmazsın bazen. Bu da öyle durumlardan biriydi işte.

Camila ve Sam'i de uyandırmamak için sessiz adımlarla karanlık bodruma doğru ilerledi. Alt kattan hararetli fısıldaşmalar duyuyordu. Yavaş yavaş basamakları indi, karşılaşacağı manzaraya hazır olduğundan emin değildi. Ama yine de merakını bastıramadı, korkuyla, adım adım sonuna yaklaştı. Onların önünde ise buraya kadar taşıdıkları kocaman çantalar ağzı açık şekilde duruyordu. Laurie bir çantalara bir elleri, üstü, başı kan içinde olan arkadaşlarına. Neyin neden nasıl olduğunu öğrenmek istemiyordu asla. Sadece buralardan uzaklaşmak istiyordu. Gördüğü manzara kesinlikle hazır olmadığı türdendi. Bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti çünkü karşı tarafın da ağzını açacağını düşünmüyordu. Kendini zorlayarak ağzından kelimelerin dökülmesine izin verdi:

—Ne yapıyorsunuz siz?

Sesi beklediğinden çok daha fazla titremişti.

—Ah, hadi ama! Anlamadığımı söyleme bana, Francis alaycı bir tonla cevap verdi:

—Ne yapıyoruz gibi duruyoruz burada Laurie?

Ellerini çantadan çekip Laurie'ye doğru ilerledi. O ise gözlerini Francis'in üzerindeki kanlardan alamıyordu. Hipnoz olmuş gibi kilitlenmişti. Ne dese ne yapsa bilemiyordu. Francis önünde durduğunda gözlerinin içine bakarak sordu:

—O ne?

Çantalarındaki kanlı şeyden bahsediyordu.

—A, o mu zavallı bahçıvan George. Şahit olduğu şeyleri kaldıramayacak kadar kalp ilacı kullanıyordu yaşlı adam.

O şeyin bir insan olmasını asla beklemiyordu. Hele de arkadaşının rahatlığı onu daha da ürkütmüştü. Şimdi kendisi de bahçıvan kadar ilaç kullanmasa da sonu aynı onun gibi olacaktı kendini sıkarak ayakta zar zor durmaya çalıştı.

—Şahit olduğu şeyler... derken? Ne demek istiyorsun Francis? Ne yapıyorsunuz siz?

Doğru düzgün konuşacak ve doğru soruları soracak kadar akli ve iradesi yerindeydi sanırım.

—Çok mu merak ediyorsun? Sadece görüntüyle bile rengin atmış gibi duruyor, buna emin misin?

Karşısındakinden herhangi bir cevap beklemeden devam etti:

Biliyorsun hepimiz mitolojiye ilgi duyuyoruz. Profesör Luicen de bize mitolojik birkaç büyü ve ayinlerle ilgili bir şeyler verdi, daha doğrusu biz bulduk...

Uzun süredir sessizliğini koruyan Charles bunu bozarak Francis'i kesmeye çalıştı:

—Hey, neler anlattığının farkında mısın sen? Bir sussana, her şeyi anlatıyorsun

—Sakin ol Charles. Eninde sonunda öğrenecekti zaten.

Francis hâlâ fazlasıyla sakın ve alaycıydı. Bu tavırları Charles'ın da sinirlerini bozmuş olacak ki yüzünden ifadesi okunuyordu ama yine de karışmadı, Francis'in devam etmesine izin verdi:

—Kendi aramızda biraz eğlenelim demiştik sadece. Daha önce de denemiştik aslında bunu. Profesörün kitabındaki ayini gerçekleştirdik.

Olayları anlattıkça yüzündeki şeytani mutluluk daha da artıyordu. Korkutucu, içinden geçirdi. Tabi düşündüğü tek şey bu değildi. Her şey kafasını karıştırıyordu. Francis konuşmaya devam ettikçe başı dönmeye başladı:

Aslında gerçekten olacağını düşünmemiştik. Yine de Camila yapmamamız için uyardıysada... Bir dakika ne, Camila da mı bu işin içindeydi? Her yeni bilgi Laurie'nin beynini daha da bulandırmaya devam etti:

—...yine de yaptık. Sonuç yine aynı olur başımıza iş açılır diye uyarılmıştı Camila ama hepimiz bu anı uzun süredir bekliyorduk. En son 4 yıl önce, bu okula ilk geldiğimiz sene yine Profesörün kitaplarından ödünç almıştık ki başkan olayı patlayana kadar.

İşte şimdi her şey Laurie'nin kafasında oturmuştu. Kasabanın yası olan belediye başkanı ve ailesi de önündeki bahçıvanla aynı kaderi paylaşmıştı. Tam 4 yıl önce. Bir de karşısındaki bunu pişkin pişkin anlatınca insanın kafası almıyordu hiçbir şeyin gerçekliğini.

Şanslıyız ki o zaman olay bize kadar gelmemişti. Bu eyaletin polisleri pek de zeki değil gibi. Sözlerinden sonra attığı minik kakhaha Laurie'nin kanını dondurmaya kesinlikle yetmişti.

İşte şimdi de bu zavallı yaşlı adam. Charles'ların uzun zamandır çalışanıymış...

Francis'in sözleri çok yakından gelen bir silah sesiyle kesildi. Hatta çok yakın da değil, fazlayakındı.

Sam merdivenlerin son basamağında durmuş, gözlerindeki korku, endişe okunuyor, hemen arkasında Camila onu durdurmak için peşinden koşsa da yetişemedi. Laurie'nin kafası sertçe yere çarpmıştı. Hepsi yavaşça kafasını önlerinde yatan kafasının arkasındaki delikle öylece yatan arkadaşlarına baktılar. Birkaç dakikalık şoktan sonra ilk toparlanan Charles oldu, olayın gerçekliğinin farkına vardığı gibi öne doğru büyük bir adımla Laurie'nin bedeninin yanına gelip eğildi, yüzüne bakmak için eliyle çenesinden hafifçe kaldırdı. Gözlerindeki şok olduğu gibi donmuştu. Ağzı kan içinde kalmış, kafasının arkasında mermi boyutunda bir delikle öylece hareketsiz yatıyordu. Sam de hâlâ ne yaptığının bilincinde değildi ki Charles'ın sesiyle dünyaya döndü:

—Ne yaptın sen?

—Bir şey yapmasaydım da ne olsaydı? Francis her şeyi anlattı, ya buradan çıktığında polise gitseydi?

Sam'in kafası hep böyleydi zaten, hepsi saçma düşüncelerine alışmış olsa da bu artık sonnoktaydı.

Zavallı Laurie ise gerçekten onu aralarına aldıklarını sandığı, gerçekten tanıdığını sandığı o arkadaşlarının önünde yitip gitti. İyilerdir, düzgün insanlardır diye düşündüğü, o şekilde tanıdığını sandığı insanların gözleri önünde. Okumak için, ailesinden kurtulmak için geldiği yerde hayatının ilerleyen dönemlerindeki her şeyden kurtuldu artık o. O gitmiş olsa da tanıdığını sandığı insanların korkusunu sonsuza kadar gözlerinde yaşatarak gitti.

DASHIESWY